

Kt. 8051

K O L O S S É B E L I E K H E Z

irt levéi magyarázata.

I.- II.- III. rész 1 - 10. versek.

Írta: CSIA LAJOS

Éppen ezt a kegyelmet kérte Istentől a kolossébeliek számára, békességgel, azaz sértetlen egészséggel együtt, mert a békességet jelentő héber szó sértetlenséget, egészséget is jelent. A kegyelem és békesség köszöntési forma a régi görögök és zsidók köszöntési formáját egyesítette; amennyiben a görögök chaira és a zsidók salom szavakkal üdvözölték egymást. Chaire ugyan örömet jelent, de ez az öröm a kegyelem legfontosabb része, mert arra nézünk kegyelemmel, azaz kedvesen, akinek megörülünk.

A győzedelmes keresztyén életnek egyik főismertetőjele a hála. Nem az, amely megszokásból, vagy tüntetőleg kerül az ajakra, hanem az, amely önként tör elő a szívből. Ebben a világban igen sok csalódás éri Isten hűséges szolgáit; családunk egymásban és családunk főleg magunkban; aki mégis megtalálja a hála az okot, az legyőzi sátán mesterkedéseit, ki Isten hű szolgáit el akarja kedvetleníteni, csüggeszteni, hogy a munkát kezükből kiejtsék. Ezért jele a hála a győzelmes életnek. Pál nem mondja szüntelenül a hála szavait, mintha más mondanivalója vagy tenni valója nem volna; de valahányszor a kolossébeliekért imádkozik, mindenkor hálat ad értük. S a hálat azért irányítja Urának, Jézusnak Atyjához, mert a kolossébeliek az Atyától kapták mindazt, ami keresztyén életüknek tartalma volt, de az Uron Jézuson keresztül, Jézusért, Jézus közbenjárására. Amiért az apostol most különösen hálat ad, az a kolossébeliek hite és szeretete. A kolossébeliek nem szüklátékörfűek és nem szükkeblűek, mert szeretetük az összes szentek felé irányul. Lelkükben Isten meggyújtotta azt a fényt, hogy ebben a világban a Jézusban hívókból egy csodálatos templom épül, melynek minden köve összetartozik, egymásért van és egymásra van utalva. A kolossébeliek tudják ezt és szeretettel gondolnak a tőlük távol levő, testileg ismeretlen szentek tömegére. A kolossébeliek hitét és szeretetét egyaránt táplálja a reménység. Hitüket azért táplálja, mert a világ csüggesztő környezetében a remény frissíti fel, eleveníti meg őket

hogy tovább bizzanak és higgyék, hogy munkájuk nem hiábavaló. A szentek iránt való szeretetüket azért táplálja a reménység, mert tudják, hogy egyszer a szentekből épülő templom teljes dicsőségében fog állni ebben a világban s akkor valóságként áll eléjük az, amit most még hisznek, de nem látnak: hogy a szentek összetartoznak, és együtt olyan hatalmat képeznek, amelyen a holtak országának kapui sem vehetnek diadalmat. Most még ez a templom rejtve van; dicsőségét elfedi a rágalom, a gyanúsítás, a hitetlenség és a világ dicsősége és hatalma; de az egyház dicsőségét már látják a mennyei angyalok, látja az Atya jobbján ülő uralkodó Jézus. Ki egyszer a szentekkel együtt fog a mennyből a földre érkezni. Addig nemcsak Jézus vár a mennyei trónuson, hanem benne ott van az egyház jövője, dicsősége is, mintegy félretett kincs, mely a győzedelmesekre vár. Erről a reménységről a kolossébeliek már előtt hallottak; ez a reménység bele volt foglalva annak az örömmüzenetnek igaz beszédjébe, melyet nekik az apostol hirdetett s mely Isten Szelleme által mintegy működő élő hatalom jelen van közöttük és hat bennük. De nemcsak kolossében, hanem az egész világban jelen van az örömmüzenetnek való, igaz beszédje, nem a betű, hanem a Szellem és az Élet s ez a szellem-evangélium az egész világban gyümölcsöt terem hitet, szeretetet vissza szivekbe és nem áll meg egy fokon, hanem mindig sokasodik, növekedik. Ahogy az egész világon teszi, úgy hoz gyümölcsöt és növekedik Kolossében is a növekedett attól a naptól fogva, amelyen a kolossébeliek a valóság szavában/hisznek/meghallották és megismerték Isten hozzánk való kedvességét, kegyelmét. Mert az Isten kegyelméről sokan beszélnek szóval; valósággal azonban csak ott van jelen Istennek kegyelme, ahol az Igét a Szellem keltette életre! Ilyen valóságként rohanta meg a kolossébeliakat az örömmüzenet amikor ezt Szellemtől megelevenített szavakban először hallották. Akkor Pál nem volt Kolossében, hanem Epafrát vitte nekik az örömmüzenet szavát, ki másutt, talán Efézusban

Páltél hallotta azt. Epafrás nemcsak magának gyűjtötte a manna-t, mint azt a keresztyének közül ma a legtöbben tenni szokták; hanem az Igével megtelve sietett Kolossába s ott a Felkentnek hű szolgájává lett azszal, hogy a Felkent Jézust elvitte a kolossébelieknek. Pál jelenleg Rómában első fogadgában szenved s Epafrás, a Felkent hű szolgája Rómában, megkereste tanítóját, ki a Felkentben atyja volt neki. Azok közé tartozott, akik nem szégyelték Pálnak a láncait, hanem mindent elkövettek az apostol szenvedéseinek enyhítésére. Ilyen enyhítő ital volt az apostolnak, hogy Epafrás a kolossébeliek szeretetéről beszélt neki; nem emberi szeretetről, hanem Istentől ajándékozott, Szellem-keltette szeretetről. Epafrás példákat, bizonyítékokat hozott föl és ezekkel az apostol előtt világossá tette, hogy a kolossébeliek szeretete és hite valódi.

I. rész 9 - 12 versek.

Erért aztán mi is attél a naptél fogva, hogy meghallottuk, nem szününk meg értetek imádkozni és azt kérni, hogy teljes bölcses-séggel és szellemi megértéssel töltsön be titeket az Ő akaratának megismerése; hogy az Urhoz méltán járhattok, teljes tet-szést keltve, mindenféle jétettel gyümölcsöt teremve és Isten ismeretében növekedve, miközben az Ő dicsőséges felsőbbségének megfelelően teljes hatalomra jussunk, hogy teljes állhatatosságot és hosszutűrést fejthessünk ki; örömmel adva hálát az Atyának, aki titeket a szentek örökrészének elfogadására a világosságban képessé tett.

Epafrás nem tévesztette el a célját. Ha a fogoly Pált fel skarta vidítani, jobbal ezt nem tehetette, mint azszal, hogy távoli szeretteinek hitéről és szeretetéről beszélt neki s bebizonyi-totta, hogy ez a hit és szeretet nem utánzat, hanem valóság. Epaf-rás híradása Pál szívébe bezárta a kolossébelieket s attél a naptél fogva, hogy meghallotta Epafrás híradását, Pál nem szünt meg a kolossébeliekért imádkozni; újra meg újra kérte Istentől hogy árássa Szent Szellemét a kolossébeliekre s különösen a

bölcsességük és értelmükkel töltsék be őket szükségükhez mértén teljes bölcsességet adva nekik s olyan megértést, azaz felfogóképességet, melyet nem e világ tudománya, hanem Isten Szelleme munkál az emberi lélekben. Pálnak ez az imádsága világossá teszi előttünk, hogy a keresztyén növekedés szempontjából milyen nélkülözhetetlenül fontos és minden egyébénél fontosabb a megértés. Sem érzelem túltengésre, sem emberi sürgés-forgásra, saját bölcsességünktől indított "szolgálatra" van szükség Isten egyházában, hanem mindenekeelőtt arra, hogy Isten akaratát megértsük. Isten akaratát azonban nem értheti meg akárki, sőt akármelyik keresztyén sem, hanem csak az a lélek, aki Istentől erre bölcsességet és szellemi értőképességet kap. A bölcsesség a megértett dolgoknak, széval a megértéseknek halmozódása bennünk. Olyan Isten szolgájában a bölcsesség, mint a mesterezerben a kézügyesség mesterségének folytatására. Mennél többet gyakoroljuk magunkat a megértett isteni akarat iránt való engedelmességben, annál inkább gyűlik bennünk a bölcsesség, hogy az isteni akarat más esetben is, mindenféle körülmények között is megértsük és tettekbe átvigyük. A keresztyén élet cselekvő élet, alkotó élet; de nem mindenféle tett és mindenféle alkotás keresztyén. Isten akaratának megvalósítására hívott el bennünket a Felkent Jézus; azért az Ő akaratának megismerése a keresztyén embernek első és fő feladata! / Róma 12,1.2. / Ha azt valósítjuk meg keresztyén munkánkban és magaviseletünkben, amit mi találunk helyesnek és célravezetőnek, akkor fát, szénát és szalmát építünk, mert aranyat, ezüstöt, és drágakövet csak Isten akaratának megismerése adhat az építéshez. Mi méltatlanok vagyunk Isten templomának építésére, amit a magunkéből arra fordítunk, alkalmatlan. Csak ha az Ő akaratának megismerésével telünk, akkor járhatunk az Urhoz méltóan; akkor kelthetünk teljes tetszést Istennél és az Istennek tetsző embereknel; csak akkor születnek életünkéből valódi jétettek; csak akkor termünk igazi gyümölcsöt. Keresztyén életünkkel Isten csak akkor lesz megelégedve, ha ilyen

igazi gyümölcsöket termünk és evégett az Ő megismerésében állandóan növekedünk. Mennél inkább növekedünk Isten akaratának megismerésében, annál hatalmasabb erők hatnak majd életünkben s annál dicsőbben mutatkozik meg rajtunk keresztül a világ előtt Jézus dicsőséges felsőbbisége. A felsőbbiséget a kratos ^{görög} szö fejezi ki, melyen kras szöbél ered és annak jelentése: fej. A kratos tehát azt fejezi ki, hogy Jézus mindennek Feje és így Belöle árad ki minden hatalom, mely bennünket nemcsak az anyagi világ, nemcsak az emberek, hanem a sátán minden cselvetése és erőszakossága fölé is emel. Ezzel a Jézusból, a mi Fejünkéből kiáradó hatalommal leszünk képesek állhatatosan megállani Jézus követésében és hosszantűrni a szenvedések és megpróbáltatások között. Ez a hatalom tesz képessé bennünket arra, hogy méltatlanságot szenvedve örömmel adjunk hálát az Atyának, Aki most a szenvedések útján s megaláztatásban járát bennünket; de már eltette számunkra a szentek örökrészében nekünk kijelölt helyet, azt az örök hajlékot, amelyben békeségünket és örömünket többé semmi zavarni nem fogja. Ott nem lesz többé sötétség, ott megszűnik a sötétség hatalma, ottan örök világosság vár bennünket. De ennek a világosságban eltett örökrésznek elfogadására és élvezésére mindenki nem alkalmas; csak az, aki már itt e földön a megszentelődés útján világossággal telt meg s akinek szívéből a sötétség hatalmát Isten kiűzte. Hogy tehát képesek legyünk egyszer örökrészünket elfogadni, birtokbavenni és élvezni, ahhoz Istennek képessé kell bennünket tennie. Ezt a képességet csak úgy szerezhethjük meg, ha Isten akaratának megértésében és cselekvésében teljes bölcsességre és szellemi megértésre jutunk. Ezért üdült fel Pál, mikor Epafrástól hallotta, hogy a kolossébeliekben ez a bölcsesség és ez a megértés megvan.

I. rész 13 - 20 versek.

Ő kiszabadított bennünket a sötétség fenhhatósága alól és általhelyezett szeretett Fia királyságába. Kiben találjuk váltosg-

díjjal szerzett szabadulásunkat, bűneink elengedését: Ő a láthatatlan Istennek képmása, az egész teremtés előszülötte; mert Benne teremtett minden, ami a mennyekben és a földön van, akár trónok, akár uraságok, akár kormányzóságok, akár fennhatóságok: minden Ő általa és végette van teremtve. Amellett Ő mindenek előtt való és a mindenség Benne áll össze; Ő a testnek a feje, az egyházé. Ő a kezdet és a halottak közül előszülött, hogy mindenekben Ővé legyen az elsőség; mert úgy tetszett, hogy ami csak a mindenséget betölti, Benne lakossák s hogy a mindenség Általa engeszteltessék ki Ővégette, miután kereszten hullt vére által békeességet teremtett; általa engeszteltessenek ki azok is, akik a földön vannak és azok is, akik a mennyekben.

Egyrészt azért, hogy a hálsadás okát és anyagát kifejtse, másrészt azért, hogy a szabadulás utját megösmertesse: elmondja az apostol, hogy kicsoda nekünk a Fiu, mit tett értünk és mi a helyzete a teremtésben. Először is kijelenti, hogy minket a sötétség fennhatósága alól kiszabadított és általhelyezett szeretett Fia királyságában az Atya. Ebből következik, hogy az Atya a Fiuval együtt tevékenykedik, mint ahogy a teremtést is együtt végezték. Megtudjuk, hogy az emberek a sötétség fennhatósága alatt vannak rabokként, mert ki őket szabadítani. Sátán uralmát sötétségnek nevezi az apostol, mert ezalatt az uralom alatt az emberiség nem látja Isten világosságát. Sátán gondoskodik róla, hogy az igazságot a hazugság minden eszközzel eltakarja, elhomályosítsa. Sátán hazugságaitól elvakulva nem látjuk, honnan estünk ki, hová hív minket Isten vissza, mekkora a veszteségünk és a nyomoruságunk. Isten azáltal szerelte meg számunk-
adta
ta a szabadítást, hogy Fiát a keresztfára értünk, úgyhogy az Ő szeretetében megismerjük mit vett el tőlünk Sátán és mit akar visszaadni Isten, az Atya. A Fiu szeretete úgy hatott ebben a sötétvilágban, mint mikor egy sötét szobában hirtelen beragyog a nap minden sugarával. Nem azt mondja Pál, hogy az Atya szabadít minket, hanem azt, hogy megszabadított, vagyis a szabadítást azzal, hogy a Fiu

keresztfán a bűnöskért meghalt, már meg is szerezte a ezt a szabadságot mindenki igénybe veheti, aki akarja. Éppen így múlt időben mondja, hogy a sötétség fennhatóságán alól általhelyezett bennünket szeretett Fiának királyságába. Sátán azáltal fejti ki rajtunk hatalmát, hogy sötétségben tart minket. A szabadulás tehát azáltal történhetik, hogy megvilágosodunk. Azaz megismerjük Isten szeretetét és a szabadulás útját. Sátán fogvatartó eszköze tehát a tudatlanságban-tartás és mindenki oly mértékben lesz részese a szabadulásnak, amennyi az élő ismerete. Mert csak az az ismeret szabadít meg, melyet engedelmeszég követ; szóval az az ismeret, mely bennünk életet mozdit meg. Azt is megtudjuk, hogy Isten Fiának királysága szellemileg már itt van a földön és azt a Paraklétos, a Szent Szellem valósítja meg, akit Jézus Maga-helyett elküldött. A sátán fennhatóságának látható világából által lehet tehát menni a Fiának láthatatlan uralma alá; látható urak alá a láthatatlan Király alá. Csak a hit cserélheti fel a láthatót a láthatatlanért! De ez a hit boldoggá tesz, mert a Fiu királysága a szeretet megvalósulása, hiszen a Fiu az Atya szeretetéből jött és hozta Magával. De nem azt mondja Pál, hogy az Atya áthelyez minket a Fiu királyságába, hanem azt, hogy már által helyezett. Ez azt jelenti, hogy el van készítve az út, el van készítve új helyünk az angyaloknak ki van adva a rendelet, hogy bennünket mi-helyt indulunk, általvigyének; sátán hatalmát rólunk lefejtsék a Fiu királyi voltában nekünk megmutassák. Némelyek úgy tűntek fel, mintha a királyság az egyház útján jönne el a földre. Ez a hely világossá teszi, hogy a királyság itt van már a földön és abba az egyházba is beletartozik. Hogy ez az áthelyezés minden akadály nélkül megtörténik, azt magyarázza Pál a 14. versben, amikor azt mondja, hogy a Fiuban szabadulásunkat találjuk, azabadulásunkat bűneinkből, melyeket az Atya a Fiuért elenged, azaz megbocsát, mert a Fiu váltságdíjat fizetett értünk és így sátának nincs joga bennünket visszakövetelni.

Az apolatrésis váltságdíjjal való szabadítást jelent. A váltságdíjat a 20. versben meg is nevezi Pál: az a Fiu keresztjének a vére, vagyis a keresztől hulló vér. Hogy ennek a váltságdíjnak az értékét meghatározza, Pál leírja nekünk, ki az, aki ezt a vért hullatta. A 15. versben azt mondja Réla, hogy Ő a láthatatlan Isten képmása; vagyis a láthatatlan Isten Benne láthatóvá vált s mi úgy szemlélhetjük Jézusban az Atyát, mint a távol élő édesatyát a nekünk elküldött képen. Ámde ez a kép él, cselekszik, szeret s előttünk élt életében mutatta meg, hogy ki az Atya. Jézus az Atya élő fényképe. Elsőszülöttnak is mondja, de nem a Máriától való születése által, hanem az Örök jelenben való születése következtében, ami persze maga után vonja, hogy a Fiu másként az Atya szülöttje, mint a többi teremtmény. A Fiu nem egyszer született valamikor a múltban, hanem születése az Örök jelenben történik, ahogy a láthatatlan gondolat álltandóan láthatóvá válik a szóban. A Fiu a szó, az Ige! Hogy Ő elsőszülött és pediglen az egész teremtésre nézve elsőszülött, az azt jelenti, hogy éppen a teremtés végett lesz az Atya Fiuvá, válik a gondolat szavá. A teremtést megelőzi tehát az Örök Ige elhangzása, egy rejtélyes, csodálatos, számunkra megérthetetlen és eszünkkel felérthetetlen életfolyamat, mely az Istenségben belül van. Minden ami a teremtésben van, előbb ott volt az Istenségben, a Fiuban és azért valóság volt már a teremtés előtt is. Minden, amit Isten teremtett, létét és valóságát Istenségben bírja. Ez azért vigasztaló számunkra, mert a Fiumak ez az elsőleges születése egyet jelent az Örök Szeretettel az Atyából való kibugygyanásával Fiuvá válásával. Mert az a csodálatos folyamat, mely az Istenségben végbemegy, azaz az Atyából való előáramlása. A szeretettel ez a kiáramlása a Fiu születése. Ha tehát mind ez a Fiuban teremtett, ami a mennyekben és a földön van, akkor minden szeretetben teremtett, szeretetből teremtett és avégett teremtett, hogy az Atya a maga szeretetét az Örök időkn át / korolhassa.

A látható és láthatatlan dolgok létezésének célja az, hogy Istennek legyen kit szeretnie, hogy a szeretet örökkön örökké ömöljön az Atyából. Azért mikor a teremtés dolgait, az embervilágot, a Fiuban látjuk, az Isten szeretetét látjuk felragyogni és ha majd egyszer belépünk a láthatatlan lények világába, bennük, körülöttük, lényükben és életükben még csodálatosabban fogjuk égni látni Isten szeretetét. A trónok, uraságok, kormányzóságok és fennhatóságok, melyek a láthatatlan angyalvilágban élnek és amelyeket mi csak hírből ismerünk mind mind a szeretet terjesztése, az ajjellöntése végett teremtettek és állanak fenn. Ezt jelenti az, hogy minden a fiu által és a fiu végett van; vagyis mindent a szeretet hoz létre és minden azt a célt szolgálja, hogy a teremtést szeretet töltse be, hogy Ő mindenek előtt való, az azt jelenti, hogy az Isten a teremtés előtt szeretetén át nézte azt, amit teremteni fog; tehát semmitsem teremtett gyűlöletre. Az az állítás tehát, hogy Isten négykéket örök gyalázatra teremtett volna, sátáni rágalom. Ideiglenesen vethet valakit Isten gyalázatos életbe; de ezt is azért teszi, hogy utóbb a szeretet diadalmaskodjék. Az örök gyalázatnak oka nem Istenben, hanem a vétkezőben van. Fontos, hogy magunk előtt tartsuk ezt az isteni igazságot: minden teremtményt megelőzőtt a Fiu, azaz a Szeretet! De nemcsak a teremtésben, hanem a gondviselésben is a Fiué az elsőség, azaz az Atyá minden cselekedetét a szeretet fellobbanása előzi meg és Isten amikor cselekszik, szeretetétől kér tanácsot. Hogy a mindenség a Fiuban áll össze, vagyis a Fiuban van fennmaradása, az azt jelenti, hogy amit a gyűlölet épít éstart össze, az mind azt fog hullani; amit irigység és féltékenység alkotott, annak nincs maradása. A szeretet a vakolat, mely a világ köveit összeragasztja. A gyűlölet taszít, elenged: a szeretet vonz és magához csatol. Vonz és magához csatol az a szeretet is, amely egy fájé igazságot a kellő időben megmond. Mivel most az egyház idejét éljük, azért az apostol megjegyzi, hogy Jézus a testnek is Feje,

vagyis az egyháznak. Tehát ami a test épülésében történik az mind a szeretetnek gyümölcse. Amit tehát az egyház tagjai szeretet nélkül, vagy éppen a szeretet ellenére alkotnak, a pusztulásnak alkotják. A Fiúnak, azaz a Szeretetnek ez a csodálatos uralma kiterjed a jövőre is; arra az időre, amikor az egyház új hivatásába lép és helyét a földön Istennek más kiválasztott szerve foglalja el. Akármilyen következzen is a jövőben, az a Szeretetből fog kiindulni. Az a nagy esemény, melyet mi ennek a korzaknak a végén, egy új korzak megindulásakor várunk a feltámadás, szintén Isten szeretetéből ered. Időrendben nem Jézus támadt föl először. Halottámasztások voltak az ótestamentumi időben is és Jézus is többeket feltámasztott földi életében. De a feltámadás nagy isteni ténye is először az Istenségben ment végbe, mint elhangzó isteni gondolat, mint Fiuvá váló Atya. Amikor Isten az angyalokkal közölte, hogy a halál után feltámadás lesz, úgy hatott ez az angyalokra, mint hogyha fényből gázzá szökkent volna föl a magasba. Ebben az értelemben a Fiu a halottak közül az előszülött. Ő minden feltámadásnak oka, alapja, lehetősége, tehát az Istenségben a Fiu támadt fel először a halottak közül. Ha a Szentírást meg akarjuk érteni, hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy az igazán valóság nem ehhez a látható világhoz tartozik, hanem a láthatatlanhoz és hogy valami nem akkor valósul meg, amikor az anyagi világban feltűnik, hanem amikor az Istenség gondolatából kipattan, amikor az isteni gondolat Igévé lesz. A valósulásnak ebben az értelemben kell értenünk azt a mondatot, hogy mindenben a Fiué az előség. Mikor a teremtés felett elhangzott az az isteni szó, hogy jó és szép, mert mindkettőt jelenti a zsidó thob szó, hogy akkor az egész teremtett világon átsugározott valami jólézés: Isten tetszése. A gazda szeme hizlalja a jószágot. Isten szeme, amikor ránéz erre a világra, világságba vonja azt. É a teremtmény érzi és boldog, amikor a Teremtő arca rája vetíti fényét. Erre vonatkozik a 19. versszak az a mondata: úgy tetszett, t. i. az Istennek, hogy a mindenség egész

egész tartalma /pléréma/ azaz minden, amivel az Isten a mindenséget betöltötte, Benne lakozzék, azaz a Szeretetben. Most amikor ismételjük a szeretet szót, nem elvont fogalomra gondolunk, mert a szeretet ismételtetése, a szó maga nem szeretet. Csak elhangzó, üres beszéd. Amikor azt mondjuk, hogy minden, akkor azt mondjuk ezzel, hogy minden egy élő személyből jó. Aki maga a szeretet; mindent ez az élő Személy hat által a Belőle kisugárzó élő szeretettel és mindennek végén ez az élő Személy áll s mag ővele fogunk találkozni, ha célhoz elérkezünk. Ha tehát ebben a világban egy időre a sötétség és a gyűlölet lesz urrá és megpróbál mindent elfordítani attól, Aki teremtette s Aki gyermekeként szereti és ha ebben a világban egy időre idegenné, sőt ismeretlenné válik Az, Akinek minden a létét és fennállását köszönheti: akkor a visszavezérlést, a világosságba elvívést, a boldogságnak új feltalálását csak Az végezheti el, Akinek lénye a szeretet és Aki mint szeretetet beépítette magát ebbe a világba. Ezt mondja ez a mondat: a mindenség általa engeszteltetik ki, és hozzáteszi: Óvégette, vagyis azért, hogy a kiengesztelt világot ezentúl egyedül az élő Szeretet töltse be. A gyűlölet egy időre kiűzte a szeretetet ebből a világból, Isten idegenné vált a világnak s a világ idegen volt Istennek. Hogy a szeretet újra megtalálja útját az elidegenedett világba, annak módja az volt, hogy a Szeretet véres sebet ejtsen Magán és ezen a megsebzett valóján keresztül összeforrjon a sebet viselő világgal. A szenvedő emberiségért szenvedővé lett a Szeretet. A keresztről alácsöppenő vér békességet teremt, mert lefegyverzi a gyűlöletet. A testi élet magaslatán álló kacagó ember irigységet és félelmet kelt maga körül; de a keresztfán szenvedő Jézus elrutult, véstől csapzott arca azt kiáltja a gyűlölködő ember felé: Szeretlek! Ez a szó, melyet a véres tett kísér, kiengeszteli a megsértett Istent. Az Örök istoni szeretet a Golgota keresztfáján, mintegy kapun át lépett be az elsötétült világba. Az ember lázadása, a bűn elszakította egymástól az eget, ahol a tisz-

ta angyalok Isten közelében élnek és a földet, amelyet az ember a sötétség fennhatósága alá vetett. Tiszta angyalvilág és embervilág ellenségekként állottak egymással szemben, az ember lelke és szelleme elszakadtak egymástól és az emberi szellem gonosz szellemi töltést kapott. A láthatatlan és látható világot a Golgota keresztje ^{újra} kapcsolta össze, békítette ki, engesztelte ki egymás iránt. Ennek az új egységnek az eredménye az, hogy Isten az egyházat már a földi élete alatt a mennyei régiókba helyezhette. Ennek az új egységnek a megvalósítója, fenntartója és biztosítója a Fiu, az élő Szeretet, Aki emberré lett, miután az Istennel való egyenlőséget elhagyta, Nagyobbát, csodálatosabbat, dicsőbbet teremtmény elképzelni nem tud, mint amilyen a Fiu, Aki minden előtt volt és Aki végett teremtetett a mindenség; Akiben minden előtt volt és Aki végett teremtetett a mindenség; Akiben minden összeáll és fennmarad és Aki minden megmaradásnak titka és biztosítója. De ez a Fiu az Atya képmása, a láthatóvá vált Atya és amikor Őt nézzük, az Istenség szemébe pillantunk bele. Örökké áldassék a Fiu és az Atya, Aki Őt elküldötte!

I. rész 21 - 24 versek.

Kiket egykor a rossz cselekedetekben lakó gondolkodás elidegenített és ellenségekké tett, most titeket is kiengesztelt a halál által hűstestével, hogy szentekül, feddhetetlenekül és gáncs-talanokul, vádtalanul állithassa Ő eléje; Ha ugyan megalapozva, szilárdan és az örömmüzenet reménysége mellől el nem mozdítva maradtok meg a hitben, az örömmüzenet reménysége mellől, melyet hallottatok, mely az ég alatt lakó minden teremtmények hirdettetett s melynek én, Pál, kiszolgálója lettem.

Vannak meggondolatlan, könnyelműen s felületességből, vagy éppen örültségéből véghezvitt cselekedetek; de még ezekben is megnyilvánul bizonyos gondolkodás. Mennyivel inkább vezet gondolkodás a

a kiszámított tetteket. A tettekben rejtőző gondolat hatással van arra, aki a tetteket véghezviszi. A parázna tett még paráznábbá tesz; a mértéktelenség fokozza mértéktelenségünket; a ravasz cselvető cselekedet még hamisabbá teszi a csalárd embert. De mind a cselekedetek fertőzik mindazokat, akik őket nézik. Ezt az embervilágot a tettei viszik mindig fonákabb s romlottabb gondolkodásba. A meg nem bánt és helyre nem hozott tettek hatalma sötét felhőként nehezedik erre a világra s azt Istentől mindjobban elidegeníti. A tettekben nyilvánuló ellenségesség folyton fokozza az engesztelhetetlenséget, úgyhogy a világ mind ellenségesebb lesz Istennel szemben. A kolossébeliek is elidegenültek Istentől és ellenségei lettek Istennek e ebben az állapotban az a gondolkodás vitte be őket, mely a köztük véghezvitt tettekben nyilvánult meg. Az ember éppen azért nem tud bizni és hinni Isten megbecsáté és helyrehozó szeretetében, mert az benne levő elidegenültség és ellenségesség őt Istentől távoltartja. Ezen az ellenséges tevékenységben csak a szeretetnek oly tette tud részt venni, amely egész rendkívüli módon és mindenki előtt láthatóan mutatja meg, hogy Isten szívében isántunk sem az elidegenültség, sem az ellenségesség nincs meg. Továbbá akkor merünk újra bizni Istenben, ha arról értesülünk, hogy gonosz bűntetteink robboló hatását valaki elhárította s mostmár semmi sincs, ami miatt Isten nekünk szemrehányást tehetne. Hogy Isten Fiu hústestet öltött, azaz olyan testet, melyet hus-volta gyengévé és halandóvá tett, már maga hirdethetné az embereknek, hogy Isten értünk megkora áldozatot hozott. Ámde ebben a hústestben az emberek nem ismertek rá Isten egyszülött Fiára és úgy bántak Vele, mintha közülük valé gonosztevő volna. Mikor azonban az áldozat fokozódott az embernek Fia még ezt a hústestet is odaáldozta a bűnösökért: akkor egy olyan tett állott bele az emberi történelembe, amely egészen magyarázhatatlanul ütött el mindattól, amit az emberek valaha cselekedtek ezen a földön.

Ez a felfoghatatlan áldozat a bűnösök szívére kiengesztelőleg hatott; megállította, visszafordította őket Istentől eltávolodó utjukon és lehetővé tette a mennyekben uralkodó Krisztusnak, hogy Szei Szelleme által a Hozzá megtérőket megszentelje, feddhetetlenné és vádtalanokká tegye. Ebben a mondatban Istennek az a célja jelenik meg, hogy a megszentelendőket teljesen kiemelje a bűnből s a büntelenség állapotába vigye őket. Ne feledjük el azonban, hogy ez az isteni szándék nem a zarándok utra, hanem a zarándok ut végére vonatkozik. Nem azt jelenti, hogy az ember ebben a hústestben eljut egy olyan állapotba, amelyben nem vétkezhetik, mert ez a nem vétkezhetőség állapota csak a hústest levétele után lesz a részünk. Isten terve csak annyit foglal magában, hogy a győzedelmeseket úgy vezesse, nevelje, hogy amikor majd a lakodalmas házba belépünk és Vőlegényünkkel örökre egyesülünk, többé semmi rendbehozni való nem lesz. Isten megszentelő munkája abban áll, hogy életünkben sorra veszi mindazokat az alkalmakat, melyekben Istentől elhajoltunk és lelkünkben mindazokat a réseket, melyeken át sátán belénk tud hatolni s az eéséseket elítélteti velünk, s lelkünkön okozott károkat pedig begyógyítja. Mikor ezzel a munkával készen van, mi szentekül, feddhetetlenül és gáncstalanokul fogunk Isten előtt állani. Isten megszentelő munkája tehát nem emberünket teszi szent, feddhetetlen és gáncstalan lovaggá, hanem elzárja annak lehetőségét, hogy emberünk bennünk az új-embert, Krisztust félreazorítsa. Ennek a megszentelő munkának eszköze az örömlizenet, melyben egy csodálatos reménység tárul ki előttünk. Ez a reménység Krisztus, a Vele való egyesülés és ennek a reménységnek a nagyságát abban a mértékben értjük meg, amily mértékben Krisztust megismerjük. Ha ebben a reménységben megalapozódunk, vagyis egész életünket rája építjük; ha ehhez a reménységhez szilárdan ragaszkodunk, úgyhogy ebben a világban semmisen lesz oly hatalmas, oly értékes, oly nagy és oly erős számunkra, hogy amiatt meginoghatnánk az örömlizenethez való ragaszkodásban s elmozdulhatnánk a reménység mellől, akkor töb-

bé semminek oinca hatalma rajtunk, hogy eltérítsen az uttól, melyen a reménység elnyerése felé haladunk. Isten megszentelő munkája tehát a betlehemi csillagot valósággá teszi életünkben. Csak a csillagot nézzük s Heródes, a papok, az írástudók és a büns Jeruzsálem eltűnnek szemhatárunkról. A megújulás tehát nem megromlott é-
nünket érinti, hanem a környezetet változtatja meg. Nem vétkezhetünk, mert életünkben tudatosan és szándékosan kiküszöböljük a kísértés minden alkalmát. Tudnánk vétkezni; de nincs alkalmunk vétkezni. Amely pillanatban lelkünk elhagyja a szent területet és visszatér a világba, már be vagyunk szennyezve; de ezt a visszatérést akarja a Szent Szellem azáltal lehetővé tenni, hogy Krisztus értékét a szemünkben mérhetetlenül megnövelje. Ezt a helyzetet úgy valósíthatjuk meg életünkben, ha újra, meg újra magunk elé idézzük az öröm-
üzenetet, amelyet hallottunk. És hogy az evangélium állandéan és erősen esendüljön fülünkbe, arról Isten azzal gondoskodik, hogy elküldött apostolaival az ég alatt lakó minden teremtménynek hirdeti az örömüzenetet. Az örömüzenet hirdetésének tehát nem az a célja, hogy minden nemzetnek minden tagja Krisztus visszajövetele előtt megtérjen; hanem az a célja, hogy ez a világ tele legyen az evangélium szavával s aki akarja, ennek az örök evangéliumnak a fényében tudjon szüntelenül járni. Az evangéliumnak ezt a rendeltetését szolgálta Pál is; annak lett diákonosza, azaz kiszolgálója. Meg van ugyan írva, hogy eljön a nagy szakadán; hogy az emberek olyan tanítókat fognak keresni maguknak, akik gonosz kívánságaik szolgálatában nem zavarják őket; meg van írva, hogy a tömegek a korszak végén az antikrisztust fogják osodálni s afenevad dicsőségével lesznek telve; de az is meg van írva, hogy a 144.000 akkor is együtt lesz a Sion hegyén a Bárányal s az égből angyal szava fogja hirdetni az örök evangéliumot. Ez az evangélium fogja a kiválasztottakat a szentség útján megőrizni.

most örömezet az értetek viselt szenvedések között a ami a Krisztus szorongattatásaiból még hiányzik, azt az én husomban az Ő testéért, amely az egyház, Ő helyette betöltöm. Az egyházért, melynek az Istentől rábízott sáfársága szerint én kiszolgálója lettem. Rám bízott a sáfárság, hogy rátok nézve Isten igáját betöltsem; azt a titkot, mely a korszakoktól és nemzedékektől el volt rejtve, most azonban az Ő szantjei számára láthatóvá lett, akikkel az Isten meg akarta ismertetni, hogy a nemzetek között mit jelente titok dicsőséges gazdagsága, mely a bennetek levő Krisztus, a dicsőség reménysége. Őt hirdetjük mi, minden embert intve és minden embert befejezetteként állítunk Ő elé. Évéggett küzködve fáradok annak a bennem végzett munkának hatása alatt, melyet Ő bennem hatalmasan végez.

A 23. vers végén ezt írja Pál, hogy Ő az örömezet kiszolgálója lett, a 25 versben pedig azt mondja, hogy az egyháznak a kiszolgálója. A két állítás nem mond egymásnak ellent, miután az örömezettel az egyházat szolgálja. Az örömezet mögött Krisztus áll, az egyház Krisztus teste s így akkor, amikor az örömezetet és az egyházat szolgálja, Krisztus szolgájának bizonyul. Többször állította Pál magáról, hogy Ő Krisztus rabszolgája; azért lett tehát az örömezetnek és az egyháznak a kiszolgálója; evel a szolgálattal Krisztus bizta meg őt. Ez a szolgálat azonban szembetalálkozik a világ kiszolgálásával, amivel a legtöbb ember foglalkozik. Mivel Krisztust és a világot egyszerre kiszolgálni nem lehet, Pál szolgálata a világ ellenségeskedését hívja ki. Ez sok szenvedést szidott az apostol nyakába. Különösen sokat szenvedett a hiúságukban és vakbuzgóságukban megsértett farizeusoktól és a farizeusok közül származó zsidókereszttyénektől részéről. Szervedett azonban a haszonleső pogányoktól is, mindenütt, ahol sátán szándékait keresztelte. Mennél hivebb valaki Krisztushoz, annál több szenvedésben részelteti Krisztus ellensége a sátán.

pált azonban boldoggá tették ezek a szenvedések, mert úgy látta, hogy a szenvedésekkel Krisztus szenvedéseiben vesz részt. Szerinte Krisztus szenvedéseinek, vagy ^{/nyomorúságainak/} szorongatásainak még hija van. Vajjon Krisztus nem szenvedett annyit, amennyivel a mi vétkeinket kiegyenlítette Isten előtt? Szé sincs róla! Amit Krisztus tett tökéletes elégtétel volt az összes emberek összes vétkeiért. Isten az áldozatot elfogadta s az evangélium azt hirdeti minden embernek, hogy az isteni bocsánat készen várja őket. Más hija van a Krisztus szenvedéseinek. Ahhoz, hogy bűneinket Isten megbocsássa, Krisztus szenvedése elég!; de ahhoz, hogy ez a bocsánat átjárja egész valánkat, megváltoztassa gondolkodásunkat, új irányba terelje életünket, szával, hogy megszenteljen bennünket: Krisztus szenvedése nem elég. Nekünk is szenvednünk kell, Krisztus nyomdokaiba lépünk és az Ő szenvedéseinek hasonmásával összenőünk; vagyis ugyanazokban a helyzetekben, ugyanolyan állást foglalnunk el, amilyent Krisztus elfoglalt; lelkünknek hozzá kell alakulnia Krisztus lelkületéhez. És még egy hija van Krisztus szenvedéseinek: a Krisztus teste tagjainak meg kell tanulniok egymásért úgy szenvedniök, ahogy Krisztus szenvedett értünk és e szenvedéseknek kell a Krisztus teste tagjait egy testté forrasztaniok. Ahol szenvedés van, ott seb támad. A Krisztus szenvedése Krisztuson ütött sebet s a mi szenvedéseink rajtunk. A Krisztusért és egymásért kapott sebeken át történik az a titokzatos folyamat, hogy mi összenőünk Krisztussal, Krisztus velünk és az egyház minden tagja az egyház minden tagjával. Operáló orvosok kivágják a beteg bőrt s egészséges bőrrel, melyet máshonnan metszenek le, ültetik össze; az új bőr a seben át nő össze a hússal. Ez a sebeknek csodálatos titka. Minden Krisztusért kapott seb jobban összenővezt Krisztussal, minden egymásért viselt seb növeli a testvériséget egymás között. Ezért örült Pál a Krisztusért kapott sebeknek és az egyházért viselt szenvedéseinek. Ezért vállalta örömmel, hogy ami a Krisztus szorongatásaitól még hiányzik, azt az Ő húzában, azaz testi életében a Krisztus

a Krisztus testéért, azaz Krisztus szellemi testéért, az egyházért Krisztus helyett betölti. Felelősnek érzi magát az egyházért, mert Isten az egyházban sáfárrá tette őt, olyan sáfárrá, mint amilyenről Jézus Máté 24, 45 ssk. beszélt... Isten asszal bizta meg őt, hogy eledelet adjon az Ő cselédségének, azaz az egyháznak. Ez az eledelet az Ige, melyet Pál hirdet; de ez az Igehirdetés akkor lesz hatásos, ha Pál életét is rátezi a hirdetett Igére; ha szenvedni kész azokért, akiket segíteni akar. Isten azonban egy egész különös ígét bizott Pálra; olyan ígét, melyet azelőtt egy prófétának, vagy apostolnak sem adott, melyet maga Jézus sem hirdetett még, csak halvány célzásokat tett rá. Ez a Pálra bizott Ige Pálig ázárt titkot képezett, melyről senki a földön nem tudott, sőt ugylátszik, még az égben sem. Isten meglepetésként adta Pálnak azt az új kijelentést, hogy immár nincs különbség zsidó és hellén között az Isten királyságában; a hellének közvetlenül és egyenesen Istenhez térhetnek, anélkül, hogy a testi választott népnek tagjaivá lennének előbb. Ez azt jelenti, hogy Isten a testi választott nép helyébe szellemi választott népet hív, amire Csel. 15, 14-ben Jakab is cébzott. Isten egyidőre félretolja a testi Izráelt a helyébe szellemi Izráelt állít, Ábrahám testi fiainak helyébe hit által való fiaikat. Látszólag mintha szeretetlenség volna ebben az isteni elhatározásban; azonban ha közelebbről megvizsgáljuk a változást, látni fogjuk, hogy Isten szeretete törte keresztül a zsidó féltékenységet. A testi választott nép ugyanis nem az Isten üzenetének szíjjelhordozójává lett a világ összes népei között, hanem gögüsen magára nézett, magát a többi nemzet fölé emelte, azoktól magát szeretetlenül elkülönítette és saját dicsőségét akarta megalapozni Isten dicsősége helyett. Mikor a nép dicsősége beleütközött a názáreti Jézus igehirdetésébe; mikor a nép sértve érezte magát, hogy a Felkent nem fogadja őket el Ábrahám fiaival úgy ahogy vannak, hanem azt hirdeti, hogy felülről kell születniük: akkor a testi választott nép megfeszítette saját Messiását.

Isten egyszülött Fiát. A világ legnagyobb szeretetlenségét az a nép követte el, melynek Isten szeretetét kellett volna széjjelviinni a világba. Mivel a népa Mesias feltámadása után sem tért meg a maga egészében, Isten szeretete félredobta azokat, akik a szeretet diadalutját akadályozták; Ábrahám szelid olajfájáról kitörte az érdemetlen ágakat és új ágakat oltott a hit fájába a pogányok közül. Pál evangéliuma tehát, melynek hirdetésével Isten őt bizta meg először, a szeretet diadala volt a szeretetlenségben. Aki a szeretet evangéliumát önzőn saját dicsőségére használja, ne csodálkozzék, hogy Isten nem fogja használni többé, hanem más eszközöket keres céljának elérésére. Hogy Pál mennyire szerette testi népét, azt mutatja, hogy érte kész lett volna Istentől elszakított átokká lenni; de minden ellenállás nélkül kész volt Isten parancsának engedelmeskedni, mikor Az őt a pogányok közé küldötte és a nemzetek apostolává tette. Isten természetesen előre látta, hogy ez így lesz s öröktől fogva el volt készítve az ut, mely a testi választott néptől a szellemi választott néphez vitte át az isteni kiválasztást. Isten tudta, hogy a hus nem tud szeretni, csak a szellem, melyet Isten Szelleme megelevenít. A szellem kész, de a hus erőtelen. Isten azonban, mielőtt saját tervét végrehajtaná, alkalmat ad az embernek, hogy ő próbálja meg, hogy meg tudja-e valósítani a szeretetek nagy gondolatait. Azért Isten korokon és nemzedékeken át eltitkolta, hogy Neki egy szellemi néppel vannak tervei, mely népet a husemberek közül új nemzéssel ő fog teremteni. Mikor az ember azzal mutatta meg a tőle telhető szeretetet, hogy Isten Fiát megfeszítette, akkor Isten félretolta az emberi próbálkozást és Pált megbizta az egyház evangéliumának hirdetésével. Míg a zsidók dacosan hátraállottak és gyűlölködve nézték Pált, mert ez a pogányoknak ment hirdetni az Isten beszédét: addig Isten elkezdett a kövek-ből teremteni fiaikat Ábrahámnak, a pogányok közül hívni ki új választott népet. Ahogy ennek a népnek a tagjai a pogányok közül sorra előjöttek, belőlük gyülekezetek alakultak s e gyülekezetekben Isten szeretete valósággá lett: úgy lett láthatóvá Isten szentjei számára a titok,

mely korszakokon és nemzedékeken át el volt rejtve. E titok az egyház volt. Sötétben élő pogányok közül hívta össze Isten, mint Gideon győzelmes seregét a nép alja közül. Ami a büszke zsidéknál nem sikerült, az sikerült a pogányok közül kihívott népnél: a nemzetek között és a nemzetekben megjelent Isten titkának dicsőséges gazdagsága, vagyis Istennek hatalma, mely a kövekből élő fiakat tud teremteni, a szeretetlen emberi szívbe új embert tud ültetni. Ez a titok, ez a dicsőség, ez az új ember: a hivekben lakó ^{az emberi} Krisztus!

Amikor a Szent Szellem ^{az emberi} Krisztust a szívekbe beoltja, azok egyszerre, önkénytelenül szeretnek. Ez a szeretet nem bálólük jön, hanem keresztülmegy rajtuk; mégis megáll bennük és vizek forrásává változik. Lélekről - lélekre megy át az ige vize és minden lélek, mely az Igét hittel elfogadta forrássá változik. Krisztus dicsősége ragyog fel a sötét világban és egy szent ígéretet hordoz mindenütt magával: hogy ez a dicsőség egyszer az egész földet be fogja tölteni. És a dicsőségnek ez a reménysege is Krisztus. Mert az Ígéret akkor valósul meg, amikor Krisztus visszajön. Most is Őbelőle, az Ő golgotai halálából árad ki a szeretet dicsősége és ha visszajő erre a világra, akkor is a Bárány lesz a világ világossága! El egész az Új földig és az Új Jeruzsálemig, melyeknek szövétneke mindig és örökre a megölt Bárány marad, az értünk megsebzett Szeretet! Nem csoda, ha Pál Őt akarta hirdetni, a megfeszített Krisztust, Őt egyedül és ezt a megfeszített Krisztust akarta minden emberbe beültetni azzal, hogy minden lehető bölcsességgel intette és tanította őket. Ennek a Krisztusnak az egész egyházat és annak minden tagját egészen át kell hatnia ahhoz, hogy a titok dicsőséges gazdagsága teljes fényben ragyoghasson ebben a világban. Mikor az egyházat Krisztus lénye úgy általhatja, hogy sehohsem a tagok lesznek láthaték, hanem a bennök élő Krisztus, akkor az ige hirdetői, kik közül az első Pál volt, az egyháznak minden tagját bejezetteként állíthatják a viaszatérő Krisztus elé és akkor ezzel a sereggel Krisztus megkezdheti ezeréves uralkodását a földön. Micsoda távlatok!

Micsoda fény, ott ahol sötétség borította a világot! Ezért a célját érdekes életet, életet odaáldozni, küzdve fáradni egész életen át, mint ahogy Pál tette; mégis ezt a munkát emberi erővel és emberi akarat nem végezheti el; magasabbról kell jönnie a képességnek, az erőnek és a bölcsességnek. Ez a magasság az Isten trónusán ülő Krisztus, ki szent Szelleme által az egyház tagjaiban dolgozik hatalmas erővel.

II. rész

1. Akarom ugyanis, hogy tudjátok, hogy mekkora küzdelmet vívok értetek és a laodiceabeliekért s mindazokért, akik az én arcomat husban
2. nem látták; hogy szívük megvigasztalódjék a szeretettel összekapcsolva és hogy eljussanak a biztonságot adó megértés teljes
3. gazdagságára, Isten titkának, azaz a Felkentnek megismerésére,
4. Akiben a bölcsesség és ismeret minden kincse rejtetten elhelyezve van. Ezt azért mondom, hogy rábeszélő művészettel és okoskodással senki félre ne vezessen titeket: Mert ha husban távol vagyok is, szellemben veletek vagyok, örömmel látva a köztetek levő rendet. és Krisztusba vetett hitetek szilárdságát.

Kolossé, Hierápolis és Laodicea egy háromszögben Kis-Ázsia belsejében feküdtek és a földrajzi közelség az ittlelvő keresztyén gyülekezeteket összekapcsolta, úgyhogy a nekik érkezett apostoli leveleket is kicserélgették. Amikor Pál a Galata városokat látogatta és utána Efézusba ment, ezeket a városokat kihagyta; utja északabbra vitt el. Az evangélium azonban olyan volt, mint az élő víz folyama: folyt ez oda is, ahova nem Pál vitte el. Akiben megállott, abban forrássá lett és a fent említett három városban is hamarosan keresztyén gyülekezet alakult. E gyülekezet tagjai azonban csak akkor láthatták Pált, ha átmentek egy olyan városba, amelyben Pál időzött, pl. Efézusba. Ebből látjuk, hogy Pál missziója tovább ért, mint ameddig ő maga jutott el.

De Pál szive és gondoskodása is tovább ért, mert éppen itt írja, hogy mekkora harcot vívott a kolossebeliekért, a laodiceaiakért és mindazokért, akik erejét nem látták husban, így tehát a hierápoleszekért és a környék más gyülekezeteiért. A görög agón szó erős tusakodást jelent; azért lett a szó a halálküzdelemnek is neve / agónia / s arra vonatkozik, hogy Pál imádságban éjjelenként vergődve küzdött az Isten előtt, hogy a Sátán cselvetései közül, bilincseiket ledobva ezek a keresztyének is kijöjjenek a Krisztushozta szabadságba. De ezek a gyülekezetek csak husban nem látták Pál arcát, mert lelki arca abból, amit a hírnökök elmondottak róla, ismerős volt előttük. Megszerethetünk egy arcot, ha testi szemünkkel nem látjuk is azt, mert a lélek arca inkább teszi az embert, mint a testi arc. Miért akarja Pál, hogy ezek a gyülekezetek ismerjék azt a harcot, amelyet ő érettük vívott? Pál nem dicsekszik, nem a saját fontosságát akarja hangoztatni, hanem azt akarja érzéltetni velük, hogy a szellemi világban micsoda háboru dult azért, hogy a kolosebeli s a környéken élő keresztyének Isten világosságára kijöjjenek. Ez a harc, az agón, fájdalommal történt? Fájdalommal is lehet örömet szerezni? Igen! Ha tudjuk, hogy ezt a fájdalmat valaki érettünk viselte. Megvigasztal minket, ha tudjuk, hogy annyira szeretnek minket, hogy érettünk nehéz küzdelmeket vívnak. A szó, amelyet vigasztalással fordítunk, biztatást, bátorítást is jelent / parakalés /. Ebből a szóból ered a Szent Szellem neve: paraklétoosz. A kolossebeliek szive felbuzdult, megbátorodott, amikor hallották, hogy sorsuk annyira fontos másoknak. Ebben is látszik, hogy a Szent Szellem munkája független másoktól az embertől; hogy Pál nélkül és Pál távollétében a Szent Szellem épp úgy dolgozik, mint Pál által; de azt is látjuk, hogy milyen fontos a szellemi világban a teljes lélekkel és teljes szívvel, a minden erővel és teljes gondolkodással vívott harc, mely elér olyanokat is, kik tőlünk testileg távol vannak. Pál azt írja, hogy

a kolosszebeliek szívét akarja megvigasztalni, felbuzdítani és megbátorítani. A szív a lélek tudata, a lélek világos kamrája, melyben látunk, érezzük; melyben az elhatározások és ítéletek születnek. A szív gazdagítja a lelket, vagyis a tudást és a jellemet. Ezért a vigasztalásnak és bátorításnak a szívbe, az ember tudatába kell eljutnia. Az a harc, amelyet Pál a kolosszebeliekért vívott, az apostol szeretetéből eredt, a félté szeretet harca volt. Pál tehát azért is akarta, hogy a kolosszebeliek megtudják, hogy mekkora harcot vív érteük, hogy ezzel szeretetét megérezzék. A szeretet szeretetet nevez és nemcsak visszafordul afelé, akit szeretünk, hanem továbbterjed, más tárgyakat is keres. Ha tehát Pál a szeretet összekötözi a kolosszebeliekkel, akkor a kolosszebeliek is összekötődnek, össze köti őket a szeretet, melyet a Pálból kiáradó Szent Szellem ébreszt. Semmisen ébreszt, semmisen bátorít, semmisen buzdít annyira, hogy egymásért dolgozzunk és küzdjünk, sem kötelességérzet, sem a jutalom reménye, mint ahogy hajt a szeretet, ha ez nem szó, hanem a szellemeink bennünk való munkássága / energia/. Ezért fontos Pálnak, hogy a kolosszebeliek megismerjék azt a szeretetet, amely az apostolt hajtja bele a küzdelembe. De még egy hatása van annak a szeretetnek! Szemben a féltelével, a kényszerrel, a szorongások hatalmával, ijesztgetéssel: a szeretet a legigazibb valóság. Ha valahol észinté szeretet létezik, ott azonnal bizonyosság ébred bennünk, hogy ide hiába fordulunk. Ezt a szeretetet meg kell ismernünk; s ha ráismertünk, akkor biztonság ébred bennünk, hogy küzdenek értünk, gondoskodnak rólunk. Pál tehát azt is tudja, hogy amikor az ő küzdelmén át a kolosszebeliek beláttak a szellemi világba, akkor bennük a megismerés biztonsága ébredt föl. Csak a szereteten át értjük meg a szellemi világ életét, t. i. a tiszta szellemi világ életét; mint ahogy a tisztátalan szellemi világ életét csak a gyűlöleten és részleten keresztül érthetjük meg. A szellemi világ sokkal gazdagabb, mint a testi, több az ereje, több a dicsősége;

/gazdagabb mint a testi/ szellemi eszközökkel messzebb jutunk, mint testi eszközökkel. Ennek a szellemi világnak ereje és gazdagsága azonban rejtve van előttünk, nem látjuk őket és azért nem merünk rájuk támaszkodni. Csak amikor a szellemi világ villámként belehasít életünkben, akkor látjuk, helyesebben sejtjük, hogy micsoda hatalmas erők dolgoznak abban. Egy-egy ilyen bepillantás a valóság biztonságát adja a küzdő emberi léleknek. Ezért írja Pál, hogy az ő küzdelmének látása a biztonságot adó megértés teljes gazdagságát nyújthatja a kolossebelieknek, ha megértik, hogy e küzdelem mögött nem Pál van, hanem a Felkent Jézus, Aki Isten "titka" e világban, miután az emberek csak egy névnek gondolják, valósággal pedig egy világ van elrejtve benne, melynek erejét és gazdagságát felfogni sem bírjuk. Krisztus lénye, a Vele összekötött események, a Tőle kivivott győzelem csakugyan egy világot alkotnak, melynek megismerése mérhetetlen gazdagságot hoz a földön küzdő embernek. Ez a világ rejtve van a hűember előtt. Ebbe a világba bele kell hatolni, mint Krisztus mondotta: erőszakkal. Ennek a világnak külön s a föld legnagyobb bölcsseitől elrejtett bölcsessége van. Ez a bölcsesség annak a szerkezetnek az ismerete, amelyet Isten a láthatatlan szellemvilágba teremtett. A szellemvilág bölcsességének és e bölcsélet megismerésének minden kincse a Felkentben, azaz Krisztusban van elhelyezve, nemcsak abban az értelemben, hogy Krisztus ^{az} ablak, melyen át a mennybe beláthatunk / aki engem lát, látja az Atyát, /, hanem abban az értelemben is, hogy az Atya szeretete a Fiuban, az Igében nyer alakot: Istennek tehát egész lelki tartalma a Fiuban lakik. A Fiu a terv, a modell, amelyben Isten az eljövendő korok és világok minden tartalmát elhelyezte. Ez a csodálatos terv elrejtett, titok, melybe az értelem csak lassan hatolhat be. De ennek a titoknak gazdagságát és fényét a szeretet adja. A mindent betöltő szeretet azonban sátánnak és a sátáni világnak érthetetlen, bosszantó és azért gyűlöletes. A szeretet ellentéte a versengés, mert a szeretet odaadja önmagát és a versengés mindent odaad

önmagáért. Mikor a sátán az egyházba, Istennek e földön készülő remekművébe behatol és azt összezavarni igyekszik, akkor főleg és mindenekelőtt a szeretetet borítja föl és az egyház tagjait egymás ellen fordítani igyekszik. Ennek az útja, eszköze a versengés fölkelése, féltékenység ébresztése, melyben az a jellemző, hogy a tagok a magukét nézik és elfelejtkeznek a másikéről. Minden által sértve érzik magukat a gyűlöletteljes háborút indítanak, sokszor anélkül, hogy erre bármilyen okuk volna. Pálnak rendkívül sokat kellett küzdenie azok ellen a gonosz munkások ellen, akik a gyülekezeteket féltékenység felélesztésével megzavarni igyekeztek. Ezt a zavaró elemet nagyrészt a farizeus zsidóság szolgáltatta, kiket a versengés fűtött és indított el Pál nyomában, hogy az apostol munkáját mindenütt összezavarják. Sokat ártottak már a Galata városokban; de eljutottak minden bizonnyal Kolosséba és környékére is. A zavartkeltők nagy művészettel tudják gonosz szándékukat nemes indítékokkal és szép látszakottak leplezni. Okfejtésük sokszor kifogástalannak látszik az önző értelem előtt, csak a szerető szív fedezi föl az okoskodás hamis voltát. Mikor az emberek azonban sátán és eszközei a kereszténynek figyelmét önmagukra irányítják, elvesztik azt a képességet, hogy a hitetű igazga elemek rábeszélésében az igazi szándékot meglássák. Pál ilyen zavartkeltőktől féltette a kolossai gyülekezetet. Ezért is jó volt a kolossabelieknek tudniok, hogy Pál a szeretet küzdelmét vívja értük. Ezért is jó a kolossabelieknek, hogy Pál a szeretet hatalma által ott van közöttük. Még ha nem látják is Pálnak busarcát, de látják az értük vívott küzdelemből Pál lelki arcát s tudhatják, hogy Pál a szellem által közöttük van, értük küzd. Pál közli a kolossabeliekkel, hogy örömmel időzik közöttük szellemével, mert jól lát a kolossai és szomszédos gyülekezetekben; látja, hogy a gyülekezetekben Isten rendje van, mely ott fejlődik, ahol a Szent Szellem akadálytalanul munkálkodik és látja, hogy a kolossabeliek hite szilárd,

hogy lelkük egész erejével Krisztusba kapaszkodnak s amennyiben horgonyukat a láthatatlan világba vetették, a külső ellenség támadása nem fogja őket Krisztusból kivetni és köztük a szellemi világ rendjét felborítani, vagy akárcsak összezavarni is. Nagyon fontos a gyülekezetekben a Szellem alkotta rend, ahol Isten Szelleme akadálytalanul dolgozik, ott mindenki megkapja az Istentől neki kiosztott helyet s ott igaz és helyes kapcsolatok támadnak a tagok között. Ellenben ott, ahol a sátánnak és emberi eszközeinek sikerül a gyülekezet isteni rendjét összezavarni, a tagok a másik helyére vágyakoznak, bántja őket, hogy nem ők egyedül ragyognak, hogy a másik esetleg kiválóbb szerepet játszik és sajnálják, hogy fáradságukat és képességeiket olyanokra pazarolják, akikkel a féltékenység szembeállította őket. Kolossében nem így van és Pál ebben örvendve gyönyörködik. Kolossében az Isten rendjének biztonsága van, a tagok örömmel és szívesen végzik az Istentől rájuk bízott feladatot. Mivel pedig helyükön érzik magukat, azért biztonságban vannak és amíg figyelmük Krisztusról nem terelődik saját magukra, addig az irigység szellemének nem is nyílik ajtó a gyülekezetbe.

II.

6. Ahogy elfogadtátok a Felkent Jézust, az Urat, úgy járjatok hát
7. Benne; meggyökereszetten Őreá épülve, hittől megazilárdítva, ahogy a tanítást nyertétek és tulcsorduló hálaadással!

Pál tudja, hogy a Kolossebeliek hogyan fogadták el, illetőleg vették át, tették magukévá az örömszenet tartalmát: a Felkent Jézust, az Urat. Ugy fogadták őt el, ahogy adta Magát: ingyen. A kolossebelieknek semmivel nem kellett hozzájárulnia, hogy az Ur csak adott, ők meg kaptak és így könnyedén, hája támaszkodva teljes biztonságban voltak és semminek hiányát nem érezték. Jézust kaptak, vagyis a Jahvétől küldött Szabadítót, mert ezt jelenti a Jézus név. Felkentet kaptak, vagyis minden felszerelést, teljes, tökéletes ajándékot, magát az élő Szellemet, akit Krisztus magahelyett küldött ebbe a világba, mert a Felkent szó a Szellem birtoklását jelzi.

és végül Urat kaptak, aki parancsol is, mert mindenekelőtt való, mert egyedül Bölcs és megtéveszthetetlen, de olyan Urat is, aki teljes felelősséggel és teljes hatalommal hordozza azokat, akik magukat szolgálatára adták. A kolossebeliek elfogadták Istennek ezt az ingyen ajándékát, mely őket elválasztja ettől a világtól és hozzáfűzi a láthatatlan szellemvilághoz. "Járás" alatt Pál a földi élet élését érti, tehát mindennapi teendőink végzését épen úgy, mint a nagyvonalú célok eléréséért vívott küzdelmet. Pál azt kívánja a kolossebeliektől, hogy úgy járjanak Krisztusban, ahogy Őt elfogadták: mindent Őerte cselekedve. Ezért kell szakadniok ennek a világekorszaknak a befolyásolásától, irigylésétől, igényeitől és nemcsak meg kell őrizniök azt a kapcsolatot, mely megtérésük-kor őket a mennyei Urral összekötötte, hanem a napról-napra való engedelmeskedés minden új szálával, a bizalom és hit minden bátor elhatározásával a mennyhez fűző szálakat szaporítaniok kell. Ezek a szálak gyökérszálakká lesznek, melyeken keresztül mennyei erőt, világosságot, táplálékot szívunk magunkba. Hosszan, hűséges hitbenjárással meg fogunk gyökerezni a mennyei tájakon s ezáltal olyan alapot kapunk életünk alá, amely sohasem csuszik ki alólunk s amelyen minden, amit tűzálló anyagból építünk, örökre megmarad és semmiféle viharban össze nem omlik. Ahogy megtérésünk-kor hitünk, úgy kell ennek a hitnek tovább kísérelnie bennünket minden utunkon s nem engednünk az őshazug csábításainak, ki a hittől a látás világába visszacsábítson bennünket az őshazug, Istennek és embereknek vádolója. Láthatatlan világgal jutottunk kapcsolatba, láthatatlan államnak lettünk polgárai, láthatatlan és biztos szálak fűznek bennünket azzal össze, láthatatlan a cél, amelyért dolgozunk, láthatatlan az épület, amelyet építünk és ezt a láthatatlanságot soha nem szabad megpróbálnunk láthatéval fölcserélni. Nem szabad újra fölvenni azokat a szálakat, melyeket megtérésünk-kor elszakítottunk; nem szabad a világgal új szövetséget kötnünk és a látható világ államaiban, szervezeteiben biztonságot keresnünk;

nem szabad félnünk, hogy világi összeköttetések nélkül elhagyatottakká leszünk; nem szabad földi célok szolgálatába szegődnünk, nem szabad munkánknak oly szervezetet megkívánnunk, melyet a világ lát és elismer, mert ha e kísértésnek engedünk, akkor evilágiakká leszünk és Krisztust vessitjük el. Elfogad a világ, kitagad az égi! A kolossebelieknek hittől megszilárdítva kell járniok Krisztusban, ahogy a tanítást kapták azoktól, akik páltól tanulták el, hogy hogy kell a Krisztusban járni és ettől az uttól nem szabad magukat elcsábíttatniok. És végül kicsorduló hálaadással kell járniok a Krisztusban, teltelődniök a hálával, ami azáltal valósul meg, ha azzal foglalkoznak, amit Isten áldásképpen adott és nem azzal, ami nézetük szerint hiányzik. Mert a lélek azzal telik meg, amivel a szív foglalkozik. Aki sokat foglalkozik azzal, hogy a másíknak milyen szép háza, birtoka, felesége, képességei, összeköttetései, rangja, gazdasága van, az egyidő múlva azzal a meggyőződéssel lesz tele, hogy mindezek nélkül nem élhet tovább; szívét az irigység és elégedetlenség fogja megtölteni. De aki azzal foglalkozik, hogy Krisztus az isteni szeretetnek micsoda forrását nyitotta meg számunkra, mit tett értünk a keresztfán és milyen az a szem nem látta, fül nem hallotta, emberi értelem föl nem fogta dicsőség, amelyet készít számunkra, az hálával telik meg és benne a hála, míg tulcsordul és életének betöltője lesz. Ezek azok a szabályok, melyek szerint Krisztusban járnunk kell. Pál ezt kívánja a kolossebeliektől.

- II.
8. Jél nézzetek körül, hogy ne akadjon valaki olyan, akik titeket a bölcselkedéssel, vagy üres csalással / tévelygéssel / az emberek hagyományát követve zsákmányul ejt, a világ elemeihez és nem Krisztushoz szabva magát. Hiszen ami az istenséget kitölti, az testileg mind őbenne lakik; ti meg ő Vele teltek meg, aki minden uralomnak és hatáságnak Feje. Benne nem kézzel csinált körülmé-
9.
10.
11.

12. tétkedéssel, a hústest levetésével tí is körül vagytok metélve, a felkent körülmetélése által, amely a bemeztésben Vele együtt titeket is eltemetett, de Óbenno, Vele együtt fel is támasztott azáltal a hit által, melyet Isten Ót a halottak közül feltámasztotta; de titeket is megelevenített Vele együtt, kiket az áthágásaitok
14. és huszotok körülmetéletlensége holtakká tettek volt megelevenített azzal, hogy kegyelméből megbocsátotta nekünk minden elesésünket, azzal, hogy kitörülte az ellenünk tételekben megírt kézirat, mely el-lenségesen állt velünk szemben. Ez azonban most el van távolítva
15. közülünk, miután azt a kereszthez hozzászögezte; miután a kormány-zókat és hatóságokat levetette Magáról s azokat a nyilvánosság e-lőtt / szabad beszéd tárgyává tétel / pelengérré állította, miután őket diadalmenetben meghurcolta.

Azok az izgága keresztyének, vagy álkeresztyének, akik a gyű-
ek
lekezetben zavart szoktak okozni, rendszerint valami különös böl-
csességgel, illetőleg feltűnő és megejtő tévtannal szokták a fi-
gyelmet magukra hívni. Pál apostol idejében a pogányok közt, de a
zsidók között is bővével voltak az olyan tanítások, melyek a mély
bölcesség / filozófia látszatát keltették, voltaképpen azonban
üres csalások voltak, üresek, mert semmiféle valóság nem állott mö-
göttük. A pogányok között az új-plátói bölcselkedés szerzett sok
hívet és ezt Alexandriában megismerték a görögül beszélő zsidók
is. Új-plátonizmus és keresztyénség hamar kapcsolódtak egymással
és éppen sokféle, sokszor nagyon gonosz tévelygést hoztak létre.
Kölössé olyan vidékekre esett, amelynek lakói közt a fantázia túl
erősen dolgozott s ahol barbárság és hellén gondolkodás egymásba
szövédtek. A titokzatos istenséggel való egyesülés vágya töltötte
meg a lelkeket, melyek azonban megtisztulva nem voltak és így az
Istennel való egyesülés a bűnök posványában ment végbe. Ennek a
nemiséggel összekötött istennőnek szentelték az efézusi u.n. Dia-
na templomot is. Az istenséggel való egyesülés pereze kitalált
utakon, emberektől kigondolt szertartások végzésével és részben

durva testiséggel ment végbe. Ezek a titokteljes szertartások / miysztériumok / annyira megvesztegetők és vonzóak voltak, hogy az emberek minden előítélet nélkül vakon dobták magukat beléjük. Bár kicsapongó nemi élvezetekkel voltak egybekötve, más oldalon erős testsanyargatással, böjttel, sőt testcsönkítással is készültek reájuk. A szertartások alapjátá durva anyagi felfogás képezte, a sokisten-imádás és bálványimádás posványa, vagyis/a világ/^{az evilág}természeti elemei szellemi régiékba vezethetnék az embert. A miysztériumok alatt a miysztérium vezetők szuggesztív hatása alatt a miysztériumok résztvevői olyan hangulatba jutottak, melyet az Istennel való egyesüléssel lehetett összetéveszteni. Pálnak tehát van oka inteni: " Jél nézzetek körül!", hogy ne akadjonx valaki olyan, aki titeket bölcselkedéssel, vagy üres csalással zsákmányul ejt. Mert - mint a thiathirai levél a Jelenések könyvében mutatja - a keresztyének közül is akadtak olyanok, akik mélyebb bölcsességet kínálva ilyen pogány csalétkekkel fogták meg maguknak a gyenutlan és a hus kedveléseire hajló keresztyéneket. Am a világ elemei: étel, ital, bemerítések, testgyötrések képtelenek arra, hogy bennünket a bünből Istenhez vezessenek; rendszerint inkább még mélyebben taszítanak a vétkezésbe. Aki vallásos mez alatt paráználkodik, vagy ellenkezőleg testét gyötri, az a világ elemeihez szabja magát. Aki Krisztushoz szabja magát, szellemi utakat keres, mert Krisztus maga is Szellem. A világ elemei hatással vannak a lélekre és könnyen hoznak abban létre olyan érzelmi megmozdulásokat, melyeket szellemi erők megmozdulásával lehet összetéveszteni. A hivek áhitattal vesznek részt az elemek titokzatos kultuszában, pedig csak földet esznek és nem éltető táplálékot. Aki az elemekhez tartja magát, az az elemek fölött áll, annak vallásoskodása erőszak a szellemi világon, mert a szellemet testi uton akarja kényszeríteni engedelmességre és hódolatra. Aki Krisztushoz szabja magát, mélyen lealázkodik a golgota szégyenét és gyalázatát veszi magára, mert egy a világtól kítaszított, megvetett,

riguanyolt, halálra szabott és gyenge emberbe veti bűnösét. Az elemekhez való igazodás az embert diadalmasorba emeli, a Krisztushoz való alkalmazkodás lemondást jelent minden emberi dicsőségről és az erővel való teltség árszáca nélkül. Ezért az elemek tisztelete a gőg és önteltség útjai a Krisztus imádság az alázatnak és a magunk elvesztésének útja. Az elemek tisztelete fényvel, pompával, hatalmas testi és lelki érzésekkel, lenyűgöző benyomásokkal történik: Krisztus imádsága megüresülést, minden emberi dicsőségtől való megfosztást és sokszor a legnagyobb árvadságnak, elhagyatottságnak árszáca hozza magával. És mégis, amivel az istenség telve van, az Krisztusban lakozott és nem a nagyzerű, pompás istentiszteletekben. Krisztus egyszerű és diasztelen életében; a kenyér, dicsőség és hatalom visszautasításában, a tömegek hódolatának elvesztésében, a Gecsemáné és Golgota szenvedéseiben és gyalázataiban mutatta meg magát az isteni szeretet olyan dicsőséggel, amelyhez hasonlót teremtmény nem látott és nem is fog látni soha! Azok akik Istennel akarnak megélni, kell, hogy a Golgota keresztjéhez menjenek és azzal teljenek meg, amit ott látnak és hallanak. Az istenséget szeretet tölti ki. Hatalom, erő, bölcsesség mind csak akkor értékesek, ha a szeretetet szolgálják. Isten legfőbb tartalma a szeretet, azért minden, ami az istenséget kitölti abban lakik, aki a keresztfán meghalt. S ha mi hozzá akarunk hasonlítani; ha az Isten tartalmával, ha az Ő g dicsőségével meg akarunk telni, akkor az Ember Fiának húsát kell ennünk és vérének innunk, vagyis ugyanazokon a lemondásokon és szenvedéseken kell átmennünk szeretetből, amelyeken Ő átment és a szenvedések között megtalálunk azzal, amivel a Fiu volt telve és ami Istent tölti meg. Az Istennel való telítettség nem jelent isteni hatalmat, isteni bölcsességet, isteni dicsőséget, hanem jelenti a szeretet tengerébe való merülést, az ember Fiával való betelést. Hogy mekkora volt Krisztus áldozata, így hit, hogy mekkora volt Krisztus szeretete, azt az mutatja meg, hogy Krisztus minden ura-

lornak és fennhatóságának Feje volt, mégis a legmélyebbre szállt a teremtésben, nemcsak emberré lett, hanem emberek közt is utolsóvá, kítaszítottá, bűnösök közzé számítottá. A zsidóknál volt egy szertartás, a körülmetélés, mely a tultengő hus lemetzésével jelképezte annak szükségességét, hogy az ember Isten szolgálatában a hus követelményeit megtagadja. Amikor Krisztus sátn kísértéseinek ellene mondott, s megtagadta mindazt, amit a hus kívánt, akkor szellemi körülmetélést végzett magán és ezzel a körülmetéléssel készült el nagy áldozatára, a hustest levetésére. Ha mi a Krisztus körülmetéléssel körülmetéltetünk, akkor olyan utra lépünk, amelyen megtagadjuk a hustest minden kívánságát, ha ezek a kívánságok a Krisztus követését akadályozzák. A hustest utjainak megtagadása: a nem kézzel csinált körülmetélés. Ugyanezt fejezi ki az újtestamentumi jelkép, a bemerítés, sőt ennél sokkal többet, mert a bemerítés temetést jelent, olyan elzárkózást a hustest kívánta utaktól, amely még csak fölmerülni meglátni sem engedi azt, amit a hus elénk varázsol. A bemerítés több, mint a körülmetélés: a körülmetélés csak a tulság megtagadása, a bemerítés mindennek teljes megtagadása, ami Krisztus követésétől visszatart. Ember erre képtelen, de véghez viheti benne Isten; véghez viheti Istennek Szelleme! A Golgota keresztjén Isten ítéletet hozott. Jézus a mi képviselőnkben jelent meg az Isten előtt és Isten Őt Kajafáson és Pilátuson keresztül halálra ítélte, mert Krisztus a mi képviselőnkben jelent meg a Golgotán. Amikor Isten a halott Krisztust a halottak közül előhozta, Vele együtt életre ítélte mindazokat, akik Krisztusí. Ezért a keresztyén életnek jelszava: Vele együtt! Vele együtt haltunk meg! Vele együtt támadunk fel! Vele együtt elevenített meg minket Isten. Ebben a Vele együtt-ben van a keresztyén életnek minden titka. Ahogy Krisztus a mi előképünk és a mi nevünkben jelent meg az Atya előtt, amikor Őt halálra ítéltek és feltámasztotta: ugy mi a Krisztus Képében és Nevében jelenünk meg az Atya trónja előtt, amikor megtérünk, Krisztus

érdemébe öltözködünk és Neve által bebocsáttatást kérünk az Atyai házba. Az a hatalom, amely bennünket Krisztussal egy összekapcsol, hogy az Ő nevét használhatjuk az Atya előtt az Ő képében jelenhünk meg, az a teljes gyengeség állapota, a hit. Hinni annyit jelent, mint magunkat egészen Istenre bizni és Neki mindenben teljes engedelmisséget fogadni; hinni annyit jelent, mint nem bizni többé magunkban, hanem egyedül Őbénne; hinni annyit jelent, mint émberré tenni magunkban, azaz halálra ítélni saját lényünket és új-ember-ré tenni magunkban Krisztust. Ami teljes gyengeségünk és az Ő ereje, mely Őt Istennel való együttléttől az emberi gyengeségbe vitte, össze tudnak forrni oly egységbe, melyben Ő nem képzelhető nálunk nélkül, mi pedig Ő nélkül. A menyasszony és a vőlegény egyesülése ez, amikor a kettő eggyé lesz. Ebben az egyesülésben, vagy összenövésben, mert amíg Krisztust követjük Vele összenövünk, Isten ereje árad belénk, az a feltámadásnak és az életnek ereje. Az hogy Isten parancsát gyakran áthágjuk, az hogy a hus körülmételetlenül minket a halál útjára sodort, holtakká tett minket, azaz képtelenné minden életnyilvánulásra, mely Isten előtt kedves és elfogadható volna. Mikor Krisztus áthágásainkban és husunk lézadásában bennünket nem utált meg, hanem megosztotta velünk hustermészetünket; az, hogy természetünknek Magára vétele után meghalt, mintha Ő érdemelte volna meg a halált, az, hogy megbocsátott a kegyelmének, azaz kedvességének egész tárházát kinyitotta előttünk: az Ő szeretetéből folyt. A halál elszenvedése magadta neki a jogot, hogy bennünket a halál hatalmából kiváltson. Az, hogy a törvénynek minden követelését betöltötte, és mégis halált szenvedett, jogot adott neki arra, hogy elnézze, hogy mi a törvényt nem töltöttük be. Minket nem vádolhat többé a vádló, mert büntetésünk kitöltve van. Krisztusnak joga volt az ellenünk széló vádiratot eltörölni, azt a vádiratot, melyet Mózes lo tételben hozott ellenünk. Krisztus elszakította a vádlevelet, mint ahogy elszakítja a terhelő vádkét az a testvér, aki a testvére adósságát kifizette.

Oda, a kifizetés helyére, a Golgota véres, durva keresztjére van felszögezve a kifizetett váltó. Ez a váltó, ez a vádlevél el van távolítva közülünk és Isten közül, úgyhogy Istent semmisem akadályozza abban, hogy irgalmának és kegyelmének teljes árját kiöntse azokra, akiket haragjában meg kellene semmisítenie. Fölöttünk, bűnös emberek fölött kormányzók és hatóságok ülnek. Gonosz, vádló angyalok, sátán angyalai. Ezek az angyalok Krisztust is megvádolták, amikor a mi testünkbe öltözött és azt mondta: az emberek bűnét Magamra vállalom! De amikor Krisztus ártatlanul, szeretetből meghalt, ezeknek a kormányzóknak és hatóságoknak hatalma alól kilépett a a halál, melyet meg nem érdemelt, többé nem tarthatta Őt fogva: Krisztus, mint szennyes ruhát vetette le Magáról a kormányzók és hatóságok hatalmát és amikor diadalmenetben az Atya trónjára emelkedett, emberek és angyalok előtt diadalmenetben mutatta meg, hogy Ő a győztes és ebben a diadalmenetben az Atya trónjára emelkedett, emberek és angyalok előtt diadalmenetben kipellengérezve hurcolta Magával a sötétség hatalmait, mindenkinek hirdetve, hogy a vádlónak nincs többé joga vádolni, a sötétségnek nincs többé joga homályként Isten és ember közé állani. Azóta szabad beszédnek, az evangélium hirdetésének tárgya, hogy Krisztus győzött, hogy Krisztus feltámadott és él, hogy Krisztus minden hívőnek Ura, Szabadítója és aki a sötétség fenhatósága alól a Krisztus Királyságába lép, az szabad és azal Isten teljes szeretetét gyakorolhatja.

11.
16.

Senki se ítéljen meg titeket evés, ivás dolgában, ünnepnek, új-
17. holdnak vagy szombatnak tárgyában, melyek az eljövendő dolgoknak csak árnyékai, míg a test, mely az árnyékot veti, a Felkenté! Senki se fosszon meg a pályabértől titeket, aki alázatoskodásban és angyalokat tisztelő szertartásokban tetszeleg s olyan dolgokba
18. kap bele találomra, amelyeket nem látott. Akit a hus látása fel-
19. fuvalkodottá tesz ahelyett, hogy a Főhöz ragaszkodnék, Akiből kapcsolatok és kötelékektől támogatva és összekötve az egész test istent növekedéssel felnő!

Az emberek igen szeretnek versenyezni egymással és ebben a keresztényeknek nem különböznek a világ fiaitól. Nem volna semmi baj, ha abban versenyeznének egymással, hogy ki tűr el sértéseket nagyobb alázatossággal, vagy abban versenyeznének, hogy ki szolgálja a másikat több önmegtartóztatással. Sajnos a versengés tárgya rendszerint valami külsőség, jelentéktelen eltérés, szával olyan dolog, amelyben egymásnak szabadságot kell hagynunk, vagy ami annyira jelentéktelen, hogy keresztények között még szába is alig szabad kerülnie. Sokszor a versengés tárgya olyan a hit külterületére tartozó dolog, amely figyelmünket és cselekedeteinket egyenesen elvonja Krisztustól. Ilyen kérdések: mit szabad enni, vagy inni; mit tilt általában az Isten; kell-e ünnepet tartani, mely ünnepeket, vagy egyáltalában el kell hagyni minden külön napnak a megünneplését. Pál azt mondja, hogy mindezek a valóságok csak árnyékok. Az árnyék úgy keletkezik, hogy egy valóságos tárgy a fény elé áll és azt attól a területtől, amelyet eltakar, elvonja. A testnek van léte, de az árnyéknak nincs. Mikor még a valóság, azaz Krisztus a Felkent nem jelent meg ebben a világban, előrevetégt árnyéka már itt volt közöttünk, mint mikor valaki egy ház saroktél még rejtve közeledik a sarok felé és árnyékát maga maga elé veti. Az árnyékot előtt látjuk, mint a valóságot, a testet. Mielőtt Krisztus jött, árnyékok jelentek meg a világban. Bizonyos dolgokat nem volt szabad enni, hogy ezzel az embereknek a lelkébe rögződjen az a tény, hogy ebben a világban vannak szellemileg szennyes dolgok s ezektől tartózkodnunk kell; vannak továbbá isteni dolgok, időpontok, alkalmak, amikor Isten belenyúl a világ folyásába és cselekvéseinek következményei sokáig befolyásolják az emberi történetet. Amikor megismerjük a valóságban bemocskoló dolgokat, az árnyékre többé szükség nincs. Amikor Isten tényleg belenyúl az emberi történelembe s a hűségesek ujjongva magasztatják a hűségesek Istent, Aki megszabadította őket, akkor az árnyékokra, az évenként visszatérő ünnepnapokra szükség nincs.

Amikor az árnyék után megjelenik a test, az árnyékról megfeledkezünk. Az árnyék jelentéktelen, sőt veszedelmes lehet, ha a valóság-tól elvonja a figyelmünket. Ahol Isten Szent Szelleme ébredést kelt, ott furca volna külön pünkösdet ünnepelni. Az első feltámadáskor bajosan jut a feltámadók eszébe, hogy húsvétot ünnepeljenek. Amikor bemegyünk a mennyegzői házba s a Vőlegényt szentől-szembe látjuk, nem fogunk karácsonyt ünnepelni. Amikor valaki a szenvedések tűzében összenő a megfeszített Krisztussal, bajosan jut eszébe, hogy nagypénteket ünnepeljen. A valóság elfeledteti az árnyékot. Ha valaki a valóság birtokában az árnyék után kapkod, az nem érdemli meg a valóságot; ha az Isten égi temploma az angyalok és diadalmasok tizezeivel a földre száll, és az egész égi templom közöttünk lesz, nem fog eszünkbe jutni kőtemplomokat építeni s azokban véres áldozatokat, vagy más testi ajándékokat vinni az Istennek. Ha valaki ma a valóságos szellemi kincsek birtokában külső jelvényeken nyargal, el fogja veszíteni a jelvények miatt a Szellemet. Pál óvta a galatákat, akik nem voltak zsidók, hogy körül ne metélkedjenek, mert kiesnek a kegyelemből és elveszítik Krisztust. Ha valaki megösméri az igazi szombatot, t. i. megszűnik saját cselekedeteitől és Istenre hagyja magát és azután elkezdi a szombatot ünnepelni, a külső testi napot és azal Isten előtt kedvesebbé akar lenni, az elveszítit a szellemi szombatot és elvesziti Istent, s a kegyelmet. Pál arra inti a kolossébelieket, akik javarészt szántán a nemzetek közül származtak és nem zsidók voltak hogy ne adjanak alkalmat arra közzéjük belopózkodó tévtanítéknak, hogy evés, ivás, vagy ünnep dolgában vitatkozások támadjanak s egyik a másikat ítélgesse, hanem az ilyen kérdéseket teljesen zárják ki a gyülekezet életéből. Pál u. i. attól félti a kolossébelieket, hogy az ilyen vitatkozások égi pályabérüktől fosztja meg őket, mert elvonják attól a tusakodástól, amelyet Pál később a Filippi levél 3. fejezetében és a II. Timétheuszi levél 4. fejezetében válaszol, amelynek célja a pályabér elnyerése, az első feltámadásra való eljutás.

Pál idejében a keresztyének közé is behatoltak bizonyos pogány nézetek, sőt szertartások is, melyekkel az emberek a hus hatalmát igyekeztek megtörni és a láthatatlan szellemvilággal közösségre jutni, annak erejét elnyerni. Azt hitték, hogy testsanyargatással és a szellemvilágba való behatolással magasabb, több erővel rendelkező keresztyénség birtokosai lesznek. Jól mutatja ezt a vesztélyt Jézusnak a Thiatirabeliekhez írt levele, melyet János a Jelenések könyvében közöl. Keresztyének igen hajlanak arra a pogány felfogásra, hogy bizonyos testi gyakorlatokkal és a szellemvilág möhé keresésével bűneikből kiemelkedhetnek és szellemiebbekké válhatnak. Teszik ezt olykor azzal az ürüggyel, hogy a szellem pünkösdi ajándékait keresik; teszik értelmetlen és az emberi méltóságot meggyalázó orditozásokkal, melyekkel a szellem büzségát akarják kifejezni. Sokan tetszelegnek az ilyen lemondásokban és értelmetlenségekben, azt hívén, hogy ezek őket magasabbra vezetik. A szellem valódi utját elmellőzve, találomra emberi utakat választanak, ilyeneket kitalálnak s vakmerő nyilatkozatokat tesznek oly dolgokról, melyeket nem látnak s melyek a szellemvilág titkai közé tartoznak. Mikor azt hiszik, hogy szellemi sugallatot kapnak, tulajdonképpen a s hustál megvesztegetett értelmük találja ki és látja az isteni kijelentésként elfogadott dolgokat. Vakmerően állítják, hogy Istentől kapták a látást, noha saját lelkük sugallata, vagy épen tisztátalan szellemek sugallata zavarta meg őket. Angyalok alatt Pál tisztátalan angyalokat ért, tehát démonokat, kik a pogány istenek képzelei mögé bujva kijelentéseket adtak a pogányoknak, mintha ezek az ő képzelt isteneiktől származnának. Így kapnak keresztyének ma is démoni kijelentéseket, mikor azt hiszik, hogy tiszta szellemekkel állanak összeköttetésben.

Az árnyékok tisztelete ma is el van terjedve. Tulajdonképen a legtöbb egyház istentisztelete az árnyékok kultuszában történik meg. A templom szent épülete a szent szertartások, az előír

szerint megismételt imádságok és köszöntések, a papi ruhák, sokszor a külön arckifejezés és hanghordozás, amelyet a prédikátor, vagy a hallgaték magukra öltenek, akár tetszetősnek, akár idétlennek, mind az árnyékok kultuszát szolgálják és helyettesíteni vannak hivatva az Istennel való tényleges és valóságos találkozást, melyet előírni sohasem lehet és amely mindig előkészítés nélkül szabad tetszése szerint történik meg. Az árnyékok az olgálata tehát pétszer a hiányzó valóság helyettesítésére. Amíg a valóság ösmeretlen, addig a pétszer a hiányzó valóságra irányítja a figyelmet és ezzel szolgálatot tett, de mikor valaki a valóságnak birtokában van és akár kényelemszeretetből, akár visszahanyatlásból, akár azért, hogy az embereknek a tetszését megnyerje, az árnyékok kultuszához fordul vissza: ezzel a visszafordulással megbántja és elüzi az övéi között megjelenni akaré Istent. Ezért fenyegeti ^{meg} Pál apostol a Galatákat, hogy ha körülmétkednek, elszakadnak Krisztustól, kiesnek a kegyelemből. Ezért fél az apostol is, hogyha a kolossébeliek az árnyékokat fogják szolgálni, meg fognak fosztatni a pályabértől, melyet Krisztus azoknak ígért, akik a valóságot megtalálják.

Vajjon mit nevez az apostol a "hus látásának"? A hus itt a testtől megvesztegetett lelket jelöli. Azt a gondolkodást, mely az épületben, a testi szertartásokban, az emberektől kiválasztott személyekben, bizonyos földi szokásokban a valóságos szentséget véli megpillantani. Mindezeket lehet olyan lelkiséggel venni körül, mely a szellemiség benyomását teszi, noha Isten Szelleme távolról sem érintette őket. Aki bennök isteni szellemiséget vél fölfedezni, megcsalja magát. Az ember a látszattal betelik, megelégedik. Ezért Isten, akit a hus értelmé komolyan nem keres, megsértve távolmarad és a látszatokon kapcsolódó keresztyén valódi áldás nélkül marad. A hus-keresztyénekből nem épül egyház, csak földi szervezet, melynek azonban semmi

köze Krisztus láthatatlan egyházához. Az igaz egyház valóságra törekvő emberekből áll; olyanokból, akik az élő Krisztust keresik, az egyház valódi Fejéhez ragaszkodnak. Krisztus a Fő, az igazság nem található meg a világ széles útjain és az álvallásosság árnyékszolgálatában; olyan Ő, mint a szánté földben elrejtett kincs: keresni kell és csak ott található meg, ahova Isten helyezte. Ha azonban valaki a Valóságot megtalálja és ezzel a Valósággal, az egyház láthatatlan, igaz Fejével találkozik, egyszerre meglepetve fedezi fel, hogy társai vannak, kik ugyanazt a valóságot találták meg és szolgálják, mint ő. A szellem titkos munkája kaposokat és kötelékeket teremt a való világ gyermekei között és anélkül, hogy mindjárt látnák és megbecsülni tudnák, felépül belőlük Krisztus élő teste a földön, papok és királyok, Krisztus szellemi választott népe és élő teste, melynek minden tagja más jellegű és más szolgálásokat kap, más ajándékokkal, úgyhogy mind egymásra vannak utalva és a másokban meglevő, de belőlük hiányzó ajándékok által, mint kaposok által; a szeretet erejével, mint kötélekkel összenőnek egymáshoz; különböző szolgálataikkal ugyanannak az egy testnek összeműködő tagjait képezik. És ez nem elmélet, hanem gyakorlat, valóság, erősebb valóság a legjobban megszervezett földi egyháznál, mely túléli az ítélet viharát. Ez a szent, nagy valóság megalkossa az embert, míg az képzelgés, az árnyékok üressége és semisége felfuvalkodottá teszi. Ennek a különböző hatásnak az az oka, hogy a valóságban Istennek mindent felülmúló nagysága és tekintélye nyilatkozik meg; míg az árnyékokból ez a nagyság hiányzik és az ürességben az üres emberi lélek nő bele. De csak olyan ez a növekedés, mint mikor a mészeli béka felfújta magát: egyszer szétpukkan és kiderül, hogy minden szhittesége üres csatlás volt. Ezzel az álnövekedéssel szemben az egyház valóságos növekedése ott tapasztalható, ahol a lélek a valóság birodalmával érintkezik; ahol Isten valóságos Szelleme leng és hat, dolgozik és nővel. Itt a valóságok birodalmában az egyház láthatatlanul és mégis biztosan nő.

nő, erősödik, szilárdul és gazdagodik az Istentől kijelölt cél felé.

II.

20. Ha a világ elemeitől elszakadva a Felkenttel együtt meghaltatok, akkor világban élők módjára miért állítottok föl tantételeket,

21. mint: ne fogd meg, meg se izleld, ne is érintsd, oly dolgokról, me-

22. lyek mind romlásra vannak szánva elhasználás végett; melyek mind emberi parancsolatoknak és tanításoknak felelnek meg? Ezek a böl-

23. csesség látszatát mutatják a magukválasztotta szertartásokban, a-lázatoskodásban és a test iránt való kiséletlenségben, nem valami értékes céllal a hus kielégítését szolgálják.

III.

1. Ha tehát a felkenettel együtt feltámadtatok, az odafelvalék-

2. kal törődjétek, ahol Isten jobbján ülve a Felkent van. Az oda-

3. felvalékat keressétek, ne a földön levőket! Hiszen meghaltatok és

4. uj éltetek a Felkenttel együtt az Istenben van elrejtve. Mikor

majd a Felkent láthatóvá lesz, aki a ti uj éltetek, akkor ti is

ővele együtt dicsőségben láthatókká lesztek.

Pál egy tényt állapít meg: azt a tényt, hogy a kolossei hívők és szentek meghaltak. Ha azt kérdezzük, hogy mikor történt ez a meghalás, erre a kérdésre igen különös és nehezen megérthető feleletet ad. Azt mondja, hogy a Felkenttel együtt haltak meg, tehát a Golgota keresztjén akkor, amikor Jézus meghalt. De vajjon hogy halhattak meg Jézussal együtt azok, akik Jézust akkor még nem is ösmerték? Sőt épen azok, akik később születtek. Erre a kérdésre ezt felelhetjük: a meghalás elvben, ítéletben, Isten elhatározásában történt, épen úgy, mint ahogy a Bárány felfeszítése a világ fundamentumának felvetése előtt történt / Jel. 13, 8. / Ez a halál tehát igénybe vehető mind azoktól, akik a halál uralmát akarják maguk között és evilág között látni. Vannak akik kívánják a halált e földi életükre, mert megutálták életüket. De az ilyenek számára nem mindig jön el a halál; aratniok kell vétkeik gyümölcsét. Krisztus hívei azt az életet utálják meg, melyet saját gondolataik szerint élnek; korábbi életfolyásuk számáraszeretnének holtakká

lenni. Ez a halál Krisztusban mindig lehetséges, mert a Golgota keresztjén megnyílt erre a lehetőség. A Krisztusban hívők és korábbi földi életmódjuk ott áll a Krisztus földi élete, melyet Krisztus önként letett és ez az önként letett élet, a Megváltó halála elválasztó hatalomként áll a hívők között és saját lelkük között, mely a régi életet akarná élni. Vannak világi emberek is, kik utálják magukat és szeretnék régi szokásaikkal, szenvedélyeikkel szakítani; de ezek számára nincs halál, mely őket meggyűlölt éniükől elválasztaná. Ez a meggyűlölt én tovább kíséri őket és szabadulni tőle nem tudnak, mert a szabadító halál csak a Golgota keresztjén található. A 20. versben azonban Pál nem saját lelküktől való elszakadásról beszél, hanem a világ elemeitől való elszakadásról. Vajjon mit ért a világ elemei alatt? Némelyek szerint az anyagi világ elemeit, tehát ételt, italt, földi, testi dolgokat. Ámde itt nem ilyen elemekről van szó; nem a test, nem az anyag mérgezi meg létünket, hanem az anyagi világ bálványozása. Az elemmel fordított görög stoicheion kis felállított pálcát jelent, melynek árnyéka a napfény beosztására vetődik és az időt jelzi. Stoicheion alatt értették az árnyékot is, melyet a kis pálcika vet. Stoicheionnak nevezték végül a betűt, a beszédnek első legegyszerűbb részét, tehát azt, ami kezdetleges. Isten szolgálatában ilyen első betű, kezdetleges tanítésszerek azok a szertartások, testi készülétek, melyek az isteni és igi valóságoknak csak árnyékait jelzik; tehát az árnyék-istentiszteletet. Amikor az ember a valóságra jut, ezt az árnyékot kell elhagynia, mint szükségtelen elemet, mint feleslegessé vált taneszközt. A Golgota keresztje az ótestamentumi áldozatokkal és itentisztelettel szemben a valóságot képezi; mint ahogy az ótestamentumi szertartások az árnyékot, az elemeket képezik. Ha valaki Krisztusban és a golgotai halálban a valóságot megtalálta, annak nincs szüksége többé szertartásokra, árnyék-istentiszteletre, üres liturgikus cselekményekre, hogy Istennel találkozzék; mert ez a találkozás a Golgotán számára mindig lehetséges, akármilyen helyen

és akármilyen időben. Ha tehát a hívők olyan tantételeket, vagy szabályokat állítanak föl, melyek a testi dolgok érintésétől, vagy használatától teszik függővé Isten megtalálását, akkor a valóság-
tól visszatérnek az árnyékhoz, az elhagyott elemekhez és elveszi-
tik a valóságot. Testi dolgok sohasem választhatnak el Istentől,
csak a testi dolgok helytelen használata. Észnászir, véreshur-
ka, bor ivás, vasut, vagy repülőgép, tudomány, művészet, film vagy
ujdság soha nem szakíthatnak el bennünket Istentől, ha csak ezeket
a gonoszok szolgálatába nem állítjuk. Tehát nem a ^{talál-} ~~tanulmányok~~
ételekben, testi örömeinkben van a veszedelem, hanem abban, hogy e-
zeket Isten nélkül és Isten ellenére használjuk. Ezek a testi dol-
gok ugyanis rolandék; meg nem maradnak és így érté hatásuk is
elmulik; a halálon át nem kísérik, hanem elmaradnak tőlünk. Erzel-
szemben a testi dolgok túlzott felbecsülése, bálványozása, jólé-
^{valé}
tünknek tőlük várása, szával a test imádat a lelket a halálon túl
is elkiszéri és odaát hiányérzetet támaszt, tehát a tulvilági kin-
nak az okát képezi. A ki nem elégitett szenvedélyek átkísérik a
halálon túl és amikor már nincsen rolandé anyag, bennünket a ro-
lásban tartanak. Itt a földi életben Isten felhasználásra teremtet-
te őket és hálaadással nyugodtan használhatunk bárait, amit Isten
teremtett; nem lesz belőlük bajunk, csak életünk alapjává és tá-
masszáivá né tegyük őket, mert örök életünknek nem testi, földi,
hanem szellemi, égi alapokon kell nyugodnia. Mivel azonban a szel-
és mennyei dolgok távolabb vannak tőlünk; a testi, földi dolgokat
pedig a hus-lelkület közelebb érzi magához, azért az ember Isten
kegyelme, Jézus szeretete, golgotai áldozathalál helyett szíveseb-
ben választja fundamentusul az emberi parancsolatokat és tanításo-
kat a bölcsesség bizonyos látszata lengi körül; bizonyos titokza-
toság, testiséggel kibékülő szellemisség, amilyent sátán szokott
a földi dolgok körül mutatni, mint ezt pogány vallásokban, spiri-
tizmusban és a keresztyénség elmeszesedett alakjaiban látni szok-
tuk. Egy őrös szertartás mindjárt sejtőmessék és szellem-látsza-

tuva válik, ha az a szertartás össze van kötve ál-alázatossággal, valami testkinzással és mégis hus-vágyak kielégítését szolgáló szabályokkal. Mikor a remete testét sanyargatja, azt hiszi szellemi magaslatokra emelkedik. Mikor az igehirdető alázatos hangon beszél, azt hiszi, hogy krisztusivá változott. Szokásokkal, szálasmédókkal el lehet rejteni azt a tényt, hogy szívünk mélyén Krisztust nem akarjuk követni a szenvedésekbe és megaláztatásokba. Emberektől kitalált / magunkválasztotta / szertartásoknak, külsőleg fitogtatott alázatosságnak és test nem kimélségnek sok értéke nincs, mert ezek ugyanis létrehozhatók, hogy a szív igazán nem kívánja őket és nem ért velük egyet. Ha a testi alázatosság és testsanyargatás mögött evilág szeretete húzódik meg, akkor az ilyen alázatosság és testsanyargatás képmutatás, többet árt, mint használ, vagy egyáltalában nem használ. A testi, földi dolgok legfeljebb kifejezései lehetnek a belső felemelkedettségnek, mely annyira szellemi magaslaton jár, hogy a földi dolgok többé nem érdeklik, sem a test-szeretet, sem a testsanyargatása. Jézus nem bűntelt míg a földön járt; semmiféle testsanyargatásról soha nem hallunk Vele kapcsolatban; de arról sem, hogy a test dolgai felől aggodalmaskodott, vagy érdeklődött volna. Őt a menny és a mennyei Atya érdekelték és a földön a mennyei Atya kezének nyomait kutatta. Ha tehát a Felkenttel együtt feltámadunk, ne törődjünk tovább a test dolgaival; ne higgyük, hogy bármi közelebb visz bennünket a szellemi világhoz, ami testi és anyagi; hanem egyesül az odafelvalékkal törődjünk, ahol Isten jobbkezen a Felkent ül! Ha jó ételeket, szép ruhákat, paloták díszét és kényelmét keressük a földön, az odafelvelék, a mennyei dolgok elszintelenednek előttünk; de ha időnk a testsanyargatás, az alázatoskodás küldő jelei töltik be, szíval tekintetünket az alantvalékon jártatjuk; az odafelvalék éppen oly távol maradnak tőlünk, lelkünket az odafelvalék ismeretének kell betöltenie; szemünket az Isten jobbán ülő Jézusra kell fordítanunk és életünknek a látható világtól elszakadva Istenben elrejtve kell eltelnie. Akkor a meg-

válté arcának fénye ragyogja be lelkünket s e csodás mennyei fény átalakít minket úgy, mint II. Kor. 3 L8-ban olvassuk. Ma még a testi szem előtt rejtve van a Menny. A felkentet nem látja földi szem. De egyszer a Felkent láthatóvá válik újra; egyszer feltűnik az ember fiának jelen az égen és akkor mindazok, akiket a menny dicsősége töltött be már földönjártuk idejében, Ővele együtt dicsőségben megjelennek, Jézussal együtt láthatóvá lesznek. A földre visszatérő Jézust, a Fehér Lovast fehér ruhás szentek serege fogja kísérni. E fehér lovasok közt ott lesznek azok, akiknek Isten igéjéért és Jézus bizonyoságtételéért fejüket vették. /Jel. 20. 4./ Az a tény, hogy Jézus az Atya jobbján ül és uralkodik; az az ígélet, hogy onnan ismét a földre jő és a földnek látható Királya lesz; az az ígélet, hogy akik Vele együtt meghaltak, azok akkor Vele együtt élni és uralkodni fognak; az első feltámadás ígérete; mind odafelvalók dolgok és akiknek lelkét ez a csodálatos ígélet tölti meg, szent várakozással azok nem sokat törődnek azzal, hogy a földi ételek közül melyiket fogjuk meg, melyiket taszítsuk el, mert a hus, az anyag a szellemi világban súlyt nem jelent.

III. rész.

5. Taszítsátok halálba a földön lévő tagokat: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a felhetlenséget, amely bálványimádás; Ezekért jő el Istennek haragja.
6. Egyszer ti is ezekben jártatok, amikor bennük éltetek. Most azonban vessetek el ti is mindent: a haragot, felindulást, gonoszságot, rágalmazást, szájatokból a szemérmetlen beszédet! Egymás ellen ne haragudjatok, minthogy az émbert cselekvésmédjával együtt levetkőztétek és az ujat felöltöztétek, amely Teremtőjének képéhez szabott megismerésre meg-megujul.

Miután a 3. versben a Krisztussal együtt való meghalásról van szó és arról, hogy ebben a halálban egy rejtett élet kezdődik el: A nekroszate görög szó nem jelenthet megölést, még kevésbé megöldöklést / az auristos kezdő és nem megújuló cselekvést fejez ki /

hanem a Krisztus halálába mintegy megőrző hatalomba való betaszítást. Nem én ölöm meg tagjaimat, hanem átadom a Krisztusban felkiáltott megőlt hatalomnak, mely Isten Szellemének hatalma. Amíg én tartom kezemben sorsomat, mindig ki vagyok téve annak, hogy a nálamnál erősebb ellenség kicsavarja azt kezemből. Krisztus meghalt értünk! Ez a halál nem egyszerű büntetés elszenvedés, helyettesítés csak, hanem egy olyan erőnek beállítása életünkbe, mely káros indulatainkat a halálban, tehát a teljes tehetetlenségben tartja benn. Krisztus halála számunkra menedék, rejtekhely, hova sátán és a rosszindulatú emberek be nem hatolhatnak. Krisztus halálába életünk rejtve van a nekünk minduntalan ebbe a halálba, ebbe a rejtekhelybe kell menekülnünk, amíg a büntetésben járunk. Ennélfogva nem megölkölni kell tagjainkat, hanem átadni őket a halálnak, és pedig a Krisztus halálának, a Krisztus halálában működő Isteni Szellemnek. Gyakorlatilag ez úgy történik, hogy az értünk haló Jézust mindig magunk között és az itt felsorolt földi tagok között látjuk és a Krisztus halálába való menekülés úgy történik, hogy Róma 6,5 szerint a földi életviszonyban minsig azt az utat választjuk, amelyen Krisztus halálának hasonmását találjuk meg. A Krisztus halálos útjának követése az a menedék, mely bennünket sátán hatalmából kiemel.

Érdekes megfigyelnünk, hogy az 5. és 8. versben az apostol két különböző szót használ: a halálba taszítást és az elvetést, mely utóbbihoz a 9. vers végén a levetés, vagy levetkezés csatlakozik. A halálba taszítás oly dolgokra vonatkozik, melyeket az apostol tagoknak nevez és pedig földön levő tagoknak. Ez a körülírás: "földön levő" tagok, lehetlenné teszi, hogy kézre, lábra, fülre, szemre, azéval testrészekre gondoljunk. Oly dolgokról van itt szó, amelyek annyira hozzátartoznak bennünk, mint testrészeink, de amelyek a földi élettel csatlakoznak bennünket össze. Pál itt meg is nevezi ezeket a tagokat; felsorolja a paráznaságot, tisztátalanságot, szenvedélyt, gonosz kívánságot és tehetetlenséget.

Aki ezeknek a hajlamoknak rabja, az mindent ezeken a hajlamokon át ítél meg, értékkel és vesz használatba. A parázna mindent parázna vágyától hajtva értékkel és használ. A tisztátalan mindent hazug szemmel vizsgál és dönt el. A szenvedély rabja csakföldi szenvedélyeinek áldoz és azt keresi, ami ezeket a szenvedélyeket kielégíti. A gonosz kívánsággal megtöltött ember, pl. az irigy, a más vagyonát megkívánó, a más feleségére szemet vető, minden cselekedetében ezektől a kívánságoktól vezettetni magát. A telhetetlen mindig azt vizsgálja, hol s miként nyerhet többet, a föld kincseiből. A telhetetlen valósággal istentiszteletben részesíti a pénzt, a vagyont. Aki ilyen tagok által a földi élethez hozzá van kötve, nem fog föltekinteni a mennyben levő kincsekre, hanem földi bálványainak áldozza életét, erejét. Az ilyen bálványimádóra jön el előbb vagy utóbb Isten haragja. Ezekkel a hajlamokkal az ember a maga erején szakítani nem tud. Még akkor sem ha azok miatt Isten haragját érzi maga fölött. Menekülni e hajlamoktól csak Krisztus halálának erejével lehet; csak akkor, ha közzük és magunk közé az értünk meghaló Krisztus szent alakját állítjuk. Ezeket a tagokat a halálban kell látnunk és velük soha semmi közösséget fenn nem tartanunk azzal émitva magunkat, hogy a kísértés pillanatában majd talán urakká leszünk rajtuk. Gyökeresen és teljesen el kell zárkóznunk a halamok minden megnyilatkozásától és csábításától. A később felsorolt cselekedetekkel szemben ez az állandó résen állás nem szükséges. Ezeket akkor, amikor jelentkeznek, egyszerűen ledobjuk magunkról, mert ha az előbb felsorolt tagokat a halálban tartjuk és velük semmiféle kapcsolatot fenn nem tartunk, akkor a haragnak, felgyújtásnak, gonoszságnak, rágalmazásnak, szemérmetlen beszédnek semmi khatalma nincs rajtuk. Minden esetre sátán csábit haragra, felindulásra, gonoszságra, rágalmazásra, szemérmetlen beszédre, de e csábítással szemben mindig feltérkezett az olyan ember, aki földön levő tagjait

A paráznaság, tisztátalanság, szenvedélyek, gonosz kívánságok, telhetetlenség olyan fák, amelyek állandóan gonosz gyümölcsöket teremnek s ilyen gonosz gyümölcsök a harag, felindulás, gonosz akarat, régalmazás, szemérmetlen beszéd. Ha a fát kipusztítjuk, a gyümölcs elmarad. Tehát nem az egyes bűnök ellen kell küzdenünk, hanem a bűntermő hajlamokkal kell a szellem erejével szakítanunk. A hajlamokról, vagy tagokról mondja az apostol, hogy a kolossebeli keresztyének egykor bennök jártak, akkor t. i. amikor bennük éltek, vagyis mikor azt hitték, hogy ezek a hajlamok adják nekik az életet; amikor azt hitték, hogy a paráznaságról, tisztátalanságról, szenvedélyekről, gonosz kívánságokról, telhetetlenségről való lemondás nekik a halált jelentené. Élni akartak, azért voltak paráznák és telhetetlenek. A világ általában úgy gondolkodik, hogy aki az ilyen hajlamoknak ellenáll, életét nyirbálja meg. Pedig éppen ezek hozzák a bűnökre a halált, vagyis Istennek haragját, mely az ilyenhezug, bálványimádó életet elvágja. Aki lobog a testi vágytól, hamar elég. A tisztátalan életerejét veszíti el. A szenvedélyek lángként emésztenek. A gonosz kívánság és a telhetetlenség kifárasztja az életerőt. Halált hoznak ezek a "tagok", nem életet; ha levágjuk őket, a haláltól menekülünk meg. Egykor a kolossebeliek is bennök jártak, de mióta Krisztusban élnek, régi hajlamaikat a halálba taszították. Azonban állandóan vigyázniuk kell, hogy sátán a régi gyümölcsök termésére ne vigye rá őket, mert ezeken a gyümölcsökön át visszatérhetnek a pusztító hajlamok. A harag nem mindig gonosz, Isten is haragszik; Jézus földi élete alatt többször haragudott; van szent harag is; de aki a harag indulatát magában őrzi és nem jut nyugalomra; vétkezik. Van aztán igazságtalan, istentelen harag. Aki a harag csábításának enged, annak rabja lesz. Ugyanez áll a felindulásra, mely nem mindig haragra indulást jelent, hanem kedélymozgást. Van paráznaságra való felindulás. A gonoszság nemcsak hajlamból ered: megkísérthet bennünket a körülöttünk élő világ gonoszság

anélkül, hogy ezt a gonoszszógot osztanék; de ha a körülöttünk élő emberek gonoszszóga ellen tiltakozunk, a gonoszszó hajlammá lesz bennünk és rendszeresen teszi gonosz gyümölcseit. A blasphémia gőrgő szó hir-rontást jelent, tehát megszállást, gyalázást, régalmazást. Ha ilyen hajlamu emberekkel társalkodunk a régalmazás beszédjük ellen nem tiltakozunk: azok lelkének gyümölcse bennünk gonosz hajlammá változik. Ugyanígy kell elvetnünk magunktól a világban nagyon is szokásos szemérmertlenségeket, erkölcstelen beszédet, tisztátalan vicceket, mert ha ezek hallgatói leszünk, magunk is tenni fogjuk őket s a tisztátalanság hajlama gyökeret ver bennünk. Még egy gyümölcsöt említ az apostol: a hazugságot. Sokszor kényeszerit sátán, vagy az általános szokással, vagy nehéz helyzetekkel, melyekből a hazugság a kivívó utnak látszik arra, hogy valétlanságot mondjunk s embertársainkat megvádoljuk. Vannak hazugság-hadjáratok, melyeket propagandának is neveznek s melyekkel csak áldozat árán lehet szembeállni. De ne feledjük: aki az é-embert / az 5. versben említett hajlamokat / annak cselekvésmódjával / a 8. versben említett gyümölcsökkel / együtt levetkőzött, az egyetlen gonosz gyümölcsöt nem tűrhet magán s ha mégis vétkezett, a bűnbánat könnyei között ugyanabban a golgotai halálban talál megboocsátást és menedéket, amelyben a hívő számára nem a halál, hanem az élet van elrejtve. Ezeket a gyümölcsöket, melyek fel-felöltő kisértéseként újra-meg újra jelentkeznek az, aki Krisztussal együtt megfeszítettetett és akinek élete a Golgota keresztjén hite által rajtve van, könnyedén, szenyne ruhaként veti le magáról, miközben ugyanolyan könnyedséggel és emberi erőlködés nélkül, pusztán azáltal, hogy gyönyörködik benne és újra meg újra szemléli, Krisztus ismeretét ölti fel magára, az égben megősmert Krisztus képet, mintegy, tiszta, szépséges, új ruhát. Ez a megismerés az új ruha; felöltése tehát azáltal történik, hogy állandóan figyeljük, szemléljük, vizsgáljuk annak a Jézusnak életét, ki a mi új emberünknek Teremtője. Ő teremtette új emberünket, Ő maga az új ember és amikor Őt figyeljük, ismerjük, Hozzá

hasznalókká leszünk és minden új megismerés által meg- megújul-
unk. Mindez a levetkezés is, a felöltözés is, mint mondtam, emberi
erőfeszítés nélkül, pusztán hit által megy végbe; csendesen, zaj-
talanul, mint ahogy az élet kibomlik, virágot hoz és gyümölcsöt
terem.

